EKİM

İşçi sınıfının kurtuluşu kendi eseri olacaktır

BÜTÜN ÜLKELERİN PROLETERLERİ, BİRLEŞİN!

Sayı: 149, 15 Temmuz '96

Zindan direnişinin dersleri ve yeni dönemin görevleri-1

Zindan direnişinin zaferle sonuçlanması Türkiye devrimci hareketi için büyük bir politik ve moral başarı olmuştur. Şimdi bir bütün olarak devrimci hareketin önünde, ortak onurunu taşıdığı bu başarıyı çok yönlü olarak değerlendirme, ondan gerekli dersleri ve sonuçları çıkarma, elde edilen politik ve moral kazanımları yeni bir çıkışın dayanakları olarak kullanabilme sorumluluğu durmaktadır.

Bu bir an önce yapılmak durumundadır. Zira düzen cephesi direnişin yarattığı devrimci etkiyi, devrim cephesi lehine oluşmuş bulunan havayı dağıtmak için daha şimdiden seferber olmuş durumdadır. Devrimci hareket ise, bunu göğüslemek ve boşa çıkarmak, dahası, elde ettiği politik başarıya yeni halkalar eklemek sorumluluğu ile yüzyüzedir. Bunun için de öncelikle yaşanan deneyimden gerekli sonuçları çıkarması, kendi zaaf ve yetersizliklerini yüreklilikle görmesi, bunları giderecek bir politik tutum ve çalışma içine girmesi bugün özel bir önem ve aciliyet taşımaktadır.

Devlet baltayı taşa vurdu

1 Mayıs'tan itibaren genel bir karşı saldırı başlatan devlet, bununla devrimci hareketin kazandığı politik ve moral mevzileri tahrip etmeyi amaçlıyordu. Bunda başarı sağladığı ölçüde ise, işçi sınıfına ve emekçi halka yönelik çok yönlü bir yeni saldırı için yolu tümüyle düzlemiş olacağını hesaplıyordu.

Saldırının en kritik cephesini devlet kendisi tayin etti: Zindanlar. Zindanlar şahsında devrimci hareket, devrimci hareket şahsında ise işçi-emekçi hareketi hedef alınıyordu. Kitlelerin her türlü hak arama eylemini "terör" olarak niteleyen devlet, "terör"ün arkasında devrimci örgütlerin bulunduğu, devrimci örgütlerin ise zindanlardan yönetildiği iddialarını, hazırlığını yaptığı saldırıya ilişkin tüm propagandasının eksenine oturttu. Böylece devrimci tutsakları hedef haline getirdi ve 1 Mayıs'ın hemen ardından saldırısını başlattı. Saldırının sorumluluğunu üstlenen kişi de özenle seçilmişti. Kontr-gerilla şeflerinden M. Ağar her şeyiyle devleti simgeliyordu ve parlamentoya zaten bu tür bir "misyon" için sokulmuştu. Devlet M. Ağar şahsında bir irade, kararlılık ve bu kez mutlaka sonuca gitme gösterisi yapıyordu.

Genel saldırının en kritik alanını kendi seçmekle kalmayan faşist rejim, bu alandaki çatışmanın politik ve moral anlamını da yine kendi tanımladı. Buna göre, buradan indirilecek bir darbenin başarısı, genel devrimci siyasal mücadeleyi boğmanın da ilk tayin edici halkası olacaktı. Onlar bunu "terörün kökünü kazımak" olarak sunuyorlardı.

Devrimci tutsaklar teslim alınırsa, bu devrimci harekete büyük bir politik ve moral darbe olacak, böylece gelişmekte olan devrimci kitle hareketi de daha henüz ilk gelişme safhasındayken önderlikten yoksun bırakılacak ve kolayca dizginlenebilecekti.

Devrimci hareket, bir bütün olarak, zindanlara yöneltilmiş bu yeni saldırının anlamını ve amacını doğru saptadı. Bu alandaki bir çatışmanın ciddiyetini, taşıdığı çok özel önemi gözetti ve birleşik bir güç olarak buna göre hareket etti. Devrimci tutsaklar da saldırı karşısında buna uygun düşen bir bilinç ve kararlılık koydular ortaya.

Alanını ve anlamını bizzat devletin tayin ettiği sert ve amansız bir çatışmadan bugün devrimci hareket büyük bir politik başarı elde ederek çıkmıştır. Çatışma bir irade ve kararlılık savaşı olarak sürmüş, savaşı devrim cephesi açık bir üstünlükle kazanmıştır. Kazanılan büyük bir politik ve moral zaferdir. Bunun 12 devrimcinin hayatına, onlarcasının kalıcı biçimlerde sakatlanmasına malolması elbette büyük bir bedeldir. Fakat sağladığı politik başarı da ölçülemeyecek kadar büyüktür. Devrimciler devlete benzer yenilgiler tattırmak için çok daha büyük bedeller ödemeye hazırdırlar. Zindan direnişi bunu tüm topluma ve tüm dünyaya sarsıcı bir biçimde ilan etmiştir. Devrimci mücadele bu bedellerle büyüyecektir. Bu topraklarda devrim ve sosyalizm davasının yaşama gücü ve zafere ulaşma potansiyelleri bu bedellerle kanıtlanmaktadır. Bir bütün olarak düzen cephesi ise bu sert ve yıkılmaz kararlılık karşısında şaşkına dönmüş, sonuçta dize gelerek başlattığı saldırıdan bozguna uğrayarak çıkmıştır.

Tecrit etmeye çalışan devletin kendisi tecrit oldu

Zindan direnişinin zaferi çok yönlü bir politik başarının ifadesidir. Cezaevlerinde yılların mücadeleleriyle ve tekrar tekrar bedeller ödenerek elde edilmiş hakların korunması, bu çok yönlü başarının yalnızca küçük bir ayrıntısıdır. Asıl başarı rejimin ulusal ve uluslararası planda teşhiri ve tecriti alanında elde edilmiştir. Dikkatler asıl bu noktaya verilmelidir.

Düzen cephesinin 1 Mayıs'ı izleyen saldırısının ana amacı devrimci hareketi tecrit etmekti. 1 Mayıs'ın görkemini gölgelemeyi amaçlayan provakasyon, hemen ardından bu amaç çerçevesinde genel bir kampanyaya dönüştürüldü. Başlangıçta bunda kısmi bir başarı elde edildiği de bir gerçektir. Zaten zindanlara yönelik saldırı da, yaratılan bu ortam en uygun fırsat sayılarak gündeme getirildi. (Devlet bu başarıyı HADEP Kongresi'ndeki "bayrak olayı"nı en aşağılık bir şoven kampanyaya çevirerek pekiştirmeye çalıştı). Bu sayede, uzun süre zindan direnişini bir suskunluk fesadıyla boğmaya çalışmakla kalmadı, her türlü hak arama eylemi, gösteri ve yürüyüş girişimini de vahşi bir polis zoru kullanarak engelleme yoluna gitti. Devlet cezaevlerine hakim olmakla sokağa hakim olmayı eşdeğer saydı.

Fakat zindan direnişinin ölümleri gündeme getiren son aşaması havayı tersine çevirdi. Ne var ki, devrimci tutsakların ortaya koyduğu ve iki ayı aşkın bir süre devam ettirdiği yıkılmaz irade ve kararlılık karşısında, rejimin gerçek yüzü ve kaba kuvvetin arkasına gizlediği aczi sonuçta açığa çıktı. Suskunluk fesadı paramparça oldu. Zindan direnişi, zindan direnişi şahsında devrimci hareket, günlerce toplum gündeminin baş köşesine oturdu. Yaratılmaya çalışılan tecrit atmosferi yıkıldı. Milyonlarca emekçinin gözleri ilgiyle devrimcilerin direnişte gösterdikleri azme, devletin saldırısını püskürtmek için ortaya koydukları büyük direnme kararlılığına, hakları ve davaları uğruna sergiledikleri yiğitçe kendini adamaya yöneldi. Bunun kitlelerin özellikle mücadeleye yakın ve yatkın kesimlerine büyük bir moral güç aşıladığına, onlardaki mücadele ve hakları uğruna direnme eğilimine yeni bir kuvvet kazandırdığına kuşku yoktur. Dahası direniş geniş kitleler nezdinde devrimci hareketin prestijini ve saygınlığını da güçlendirmiştir.

Aynı şekilde, zindan direnişi, 12 Eylül'ün yıldırdığı, Sovyetler Birliği ve Doğu Avrupa'daki gelişmelerin ise iyice inançsızlığa ve umutsuzluğa düşürdüğü ilerici aydın kesimler üzerinde de önemli bir sarsıntı yaratmıştır. Onları sarsmış, utandırmış ve uzun yıllardır unuttukları toplumsal-siyasal sorumlulukları konusunda uyarmıştır. Zindan direnişini izleyecek yeni dönemde bu kesimlerin siyasal yaşama ilgisinde ve siyasal mücadeleye katkısında belirgin bir artış beklenmelidir. Bu kesimler devrimci ideallerin, devletle ve düzenle kavganın gerçek temsilcilerini de nihayet farketmiş olmalıdırlar. Bu onların İP türünden kemalist sosyal-şoven odaklar ile düzenin icazetine sığınmış teslimiyetçi-reformist akımların ötesine bakmalarını kolaylaştıracaktır.

Refah Partisi hükümetine ilk büyük şamar

Komünistler, Refahyol hükümetinin güvenoyu aldığı gün yaptıkları bir

değerlendirmede; "*ülke çapında baskı ve terörün sürdürülmesi, Kürdistan'da özel savaşın tırmandırılması ve nihayet Çekiç Güç sorunu, RP'nin kendini orduya beğendirebilmek için özel bir dikkat göstereceği başlıca konulardır*" demişlerdi. Denilenler, daha bir kaç hafta bile geçmeden peşpeşe doğrulandı. RP hükümeti döneminde polis terörü yeni bir boyut kazandı. Tutuklu yakınlarına ve Cumartesi Anneleri'ne en iğrenç saldırılar bu dönemde yaşandı. Erbakan "PKK'yı ABD ile birlikte bitireceğiz" açıklamaları yaptı ve Kürdistan'daki yoketme savaşına yeni bir hız kazandırıldı. Ve nihayet, Çekiç Güç oylamasında RP tam kadro onay vererek ABD'ye uşaklıkta kendisinden öncekilerden bir fark taşımadığını gösterdi.

RP hükümetinin güvenoyu aldığı günler, açlık grevlerinin kritik bir aşamaya girdiği günlere denk geliyordu. Mehmet Ağar'ın yerini alan Şevket Kazan, başlangıçta sinsi bazı oyalama ve manevralarıyla, ardından ise kışkırtıcı ve saldırgan tavırlarıyla kendinden önceki kontr-gerilla şefini bile geride bıraktı. Devrimci tutsakların gösterdiği büyük kararlılık karşısında çılgına dönen bu zavallı kontr-gerilla kuklası, peşpeşe gelen ölüm günlerinde yalan ve demagojileri ile, kışkırtıcı ve saldırgan tavırları ile öylesine iğrençleşti ki, milyonlarca insan bu sayede Refah Partisi'nin sistem içindeki yeri konusunda çok daha açık bir fikir sahibi oldu. Yıllardır zulme karşı mazlumun temsilcisi rolünü oynayan bu gerici ve şarlatan çetenin, gerçekte, ezilenlere karşı zulmün kılıcı olmaya fazlasıyla hevesli olduğu zindan direnişi sayesinde pratikte kanıtlandı.

Gerek gerçek kimliklerini sergileyen bu süreç, gerekse iğrenç yalanların ve demagojilerin eşlik ettiği bu kışkırtıcı ve saldırgan tutumlarına rağmen devrimci kararlılık karşısında sonunda dize gelmeleri, daha ilk ayı bile dolmadan Refah Partisi hükümetinin aldığı en büyük bir darbe oldu. Devrimcilere, emekçilere, hak arayan kitlelere, kayıp evlatlarını soran yaşlı annelere uygulanan iğrenç terör, ölüm orucundaki devrimcilerin peşpeşe ölmesi karşısında günlerce sürdürülen sözde uzlaşmaz tutum, bu olayların toplumda yarattığı sarsıntı nedeniyle, sonuçta Refah Partisi'ne kesilen büyük bir fatura oldu. Generallere ve ABD'ye uşakça sadakat gösterileri içinde devrimci tutsaklara diş geçirmeye çalışan bu gerici çete, sonuçta onlardan ummadığı bir büyük şamar yedi ve büyük bir itibar kaybına uğradı.

Geçerken belirtelim ki, zindan direnişi düzenin kullana kullana posasını çıkardığı sosyal-demokrat partilere de bir darbe oldu. Bu partilerin solculuk üzerine ikiyüzlülüklerini bir kez daha açığa çıkardı. RP zulmün kılıcı olurken, generallerin parlamentodaki en has temsilcilerinden Ecevit de zulmün sözcülüğüne soyundu. Mümtaz Soysal türünden eski solcuların ve eski "insan hakları" savuncularının Ecevit'in eteğinde düştükleri rezilce tutum, bu düzene ve devlete kapıkulu olmanın insanı nasıl insanlıktan çıkardığının ibretlik örnekleri oldu.

Son zindan direnişi, sosyal-demokrat partilerin artık en sıradan, en basit demokratik haklar için göstermelik bir muhalefet yapma olanaklarından dahi yoksun olduklarını gösterdi. Bu yoksunluk devrimci siyasal mücadele için önemli bir avantajdır. Ekonomi'de İMF'ye, politikada gerenallere uşakça sadakat ve boyun eğme, bu gericilik odaklarının kitleleri sol bir demagojiyle aldatmalarını geçmişe göre bir hayli zorlaştıracaktır.

Rejim uluslararası çapta da teşhir ve tecrit oldu

Zindan direnişi ve dışarıda ona paralel süren destek eylemleri, devletin, onun zor aygıtlarının, özellikle de polisin zulüm ve zorbalığını, yalnızca Türkiye'nin milyonlarca emekçisinin önünde değil, dünya ölçüsünde de açığa çıkardı. Olay direnişin son günlerinde uluslararası medyanın ana haber konularından biri haline geldiği için, dünya ölçüsünde yüzmilyonlarca insan Türkiye'deki faşist rejimin kanlı yüzünü bu vesileyle izleme olanağı buldu. Faşist rejimin yüzmilyonlarca dolar harcayarak kendi için yaratmaya çalıştığı ikiyüzlü ve sahte demokratik imaj bugün büyük bir darbe almıştır. Yüzmilyonlarca insan, Türkiye'de yalnızca ezilen Kürt halkına değil, kendi

halkına da en aşağılık bir zulüm uygulayan zalim ve keyfi bir diktatörlük rejimi olduğunu gördü. Rejimin bu darbenin tahribatını onarması hiç de öyle kolay olmayacaktır. Emperyalist destekçilerinin olaylara ilişkin resmi açıklama yapmak ve ölümlere ilişkin "üzüntü"lerini bildirmek mecburiyetinde kalmaları, bu darbenin gücüne en güvenilir göstergelerden biridir. Türkiye'deki rejimin itibarı uluslararası sahada en dip noktaya inmiştir.

Fakat dünya halkları yalnızca Türkiye'deki rejimin kanlı yüzünü değil, aynı zamanda, bu aynı ülkede, davaları uğruna bilinçli bir ölüme hazır devrim savaşçılarına sahip bir devrimci hareketin varlığını da görmüş oldular. Olay dünyanın çeşitli ülkelerindeki devrimciler için büyük bir moral kaynağı oldu. Türkiyeli devrimcilerin bu başeğmez kararlılığı, onlara Türkiye'de devrim ve sosyalizm davasının derindeki kökleri konusunda açık bir fikir ve dolayısıyla moral bir güç verdi. Türkiye devrimci hareketi uluslararası devrimci hareket nezdinde önemli bir prestij kazandı. Çeşitli ülkelerin devrimci akımları, bundan böyle Türkiye'yi, onun devrimci ve emekçi hareketini ayrı bir ilgiyle izleyeceklerdir. Bu, zindan direnişleri şahsında Türkiye devrimci hareketinin onurunu taşıdığı bir başka önemli politik başarı olmuştur.

Başarının güvencesi: Birleşik devrimci eylemin bükülmez kararlılığı

Bir bütün olarak Türkiye devrimci hareketi, zindan direnişinin sağladığı büyük politik etki ve başarının onurunu taşımaktadır. Fakat bu onur öncelikle devrimci tutsaklara aittir. Onlar kendilerine yönelen bu yeni saldırının genel devrimci siyasal mücadele açısından önemini tam olarak değerlendirmiş, buna uygun bir bilinç ve kararlılık ortaya koymuş, eylemde kendini adama ruhuyla hareket etmişlerdir. Onların ölümü büyük bir yiğitlikle karşılamaları, kitlesel ölümlere hazır oldukları konusunda hiçbir kuşkuya ve tereddüte olanak tanımamaları, sarsıcı bir etki yaratmış ve düşman bu çelikten kararlılık karşısında dize gelmiştir.

Zindan cephesinde sağlanan güç ve eylem birliği, başarıyı güvenceleyen bir başka etken olmuştur. Devlet tüm manevralarına ve girişimlerine rağmen, saflarda ve tutumlarda en ufak bir çatlak yaratmayı başaramamıştır.

Bu birleşik tutumu gölgeleyen ise, ilkin, yurtsever tutsakların, anlamsız ve akılalmaz bir tutumla bu davranış birliğinin dışında kalmaları, direnişlerini erken bir saflıada ve hala da bilinmeyen nedenlerle bırakmaları olmuştur. Yurtsever tutsakların önünde, bu tutuma açıklık getirmek, bu davranışın açık yürekli bir eleştirisini yapmak ve bundan sonra benzer bir tutuma mahal verilmeyeceğine dair gerekli güven ortamını yaratmak gibi önemli sorumluluklar durmaktadır. Yurtsever yayınların "şahadetler birliği emrediyor" diyerek, Türkiye devrimci hareketi ile Kürt özgürlük hareketi arasında yakın bir işbirliğini, kurumlaştırılacak bir güç ve eylem birliğini vurguladıkları şu günlerde, yurtsever tutsakların bu sorumluluğun gereklerine ayrı bir önem vereceklerini ummak istiyoruz.

Birleşik devrimci tutumu gölgeleyen ikinci önemli olay ise, süresiz açlık grevinin 45. gününden sonra ortaya çıkan durumun bazı yansımalarıdır. Bu soruna *"Direnişin Onuru ve Grupçu Dargörüşlülük"* başlığı altında geçen sayıda değindiğimiz için burada bir yinelemeye gitmek istemiyoruz. Fakat "ölüm orucu" gerekçesiyle geniş bir kitleyi eylemden çekenlerin, süresiz açlık grevini benzer koşullarda ve üstelik **tüm kitlesiyle** sürdüren EKİM, TİKB ve HDÖ tutuklularını son günlere kadar yayınlarında yok saymalarını; bu üç örgütün eylemin gücünde ve başarısında kritik bir rolü olan Cezaevleri Merkezi Koordinasyonu'nun dışındaymış gibi davranmalarını, akılalmaz bir başka davranış örneği sayıyoruz. Direnişte üç TİKB'li devrimcinin şehit olması, sözkonusu davranışın keyfiliğine, dargörüşlülüğüne ve sorumsuzluğuna çarpıcı bir örnektir. Bu hatalı tutumun da bizzat sahipleri tarafından eleştirilip mahkum edilmesi gerekmektedir. Her şey bir yana, bu direnişte şehit düşen üç TİKB'li devrimcinin ansına saygının emrettiği bir sorumluluktur.

EKİM

Zindan direnişçileri faşist rejime diz çöktürdüler

Devrimci tutsakların can bedeli direnişi karşısında faşist sermaye devleti bir kez daha diz çökmek zorunda kaldı. 69 gün süren zindan direnişleri devrimci tutsakların taleplerinin kabul edilmesiyle sonuçlandı. Kontr-gerilla şefi Mehmet Ağar imzalı Mayıs genelgeleriyle başlayan süresiz açlık grevi ve ölüm orucu eylemleri, devrimci irade ve kararlılığın, kendini adama ruhunun ve direniş azminin unutulamayacak bir örneği oldular.

Sermayenin faşist diktatörlüğü, 12 Eylül'den bu yana, devrimci tutusakları teslim alma politikasını hayata geçirebilmek için sayısız kez zindanlara saldırdı. Bu saldırılar her seferinde devrimci tutsakların onurlu can bedeli direnişleri ile geri püskürtüldü.

Son bir yıllık süreçte ise, zindanlara yönelik saldırılar yeni bir boyut kazandı. Fiziki imhaya varan saldırılar ve bu saldırılara karşı verilen militan direnişler yaşandı. Bu süreç, 12 Eylül'den bu yana, zindanlarda en çok direnişlerin yaşandığı ve şehitlerin verildiği bir dönem oldu. Her saldırısının ardından geri adım atmak zorunda kalan diktatörlük, bu kez, "teslim alamazsam imha ederim" politikasını hayata geçirmenin hazırlıklarına girişti. Bizzat MGK tarafından tezgahlanan saldırı planları, sicilli faşist ve kontr-gerilla şefi Mehmet Ağar eliyle uygulamaya konuldu.

Sermaye devletinin zindanlara yönelik imha politikası, toplum genelinde girişeceği saldırıların boyutuyla doğrudan bağlantılı olarak gündeme sokuldu. Devrimci hareketin düzen karşısında bir güç olarak varolmaya başlamasıyla birlikte zindanlar rejimin temel saldırı alanı haline geldi. Devrimci tutsaklara yönelik saldırılar devrimci harekete ve emek cephesine yönelik sindirme politikalarının bir parçası ve ilk halkası olarak planlandı.

Ama faşist sermaye devleti sert bir direniş ve kararlılık duvarına çaptı. Direnişin son gününe kadar dozu giderek artan açıklamalar, sahte kararlılık gösterileri yalnızca rejimin çözümsüzlüğünün ve aczinin bir göstergesi olmuştur. Devrimci tutsakların şehitler verme pahasına sürdürdüğü direniş ve bu direnişin uyardığı kitlelerin giderek güçlenen tepkileri, rejimin hesaplarını altüst etmiştir. Devrimci tutsaklara yönelik iğrenç ve bayağı bir propaganda eşliğinde sürdürülen sert açıklamalar ve son ana dek sürdürülen pervasız saldırgan tutum, devletin geleceğe dönük hesaplarının bir ifadesidir yalnızca. Şehitler vermek kararlılığı ile sürdürülen bir direniş, bu direnişin sarsıcı etkisiyle kitlelerin harekete geçmeye ve sergilenen tüm terör ve vahşete rağmen giderek daha kitlesel gösterilerin düzenlenmeye başlanması koşullarında, sermaye devletinin yapabileceği fazla bir şey yoktu. Ya yenilgisini kabul edecek ya da istediği "istikrar" ortamını sağlamak için yüzünde zaten iğreti duran ve zindan direnişleriyle birlikte iyiden iyiye düşen "demokratik hukuk devleti" maskesini tümüyle çıkaracak, alabildiğine saldırganlaşacaktı.

Faşist sermaye rejimi ikincisine cesaret edememiştir. Devrimci inançları ve idealleri uğruna sarsılmaz bir irade ortaya koyan, bu uğurda her türlü bedeli ödemeye hazır olan devrimci tutsaklara boyun eğdirmenin mümkün olmayacağını bir kez daha görmüştür. Yalnızca Türkiye'deki emekçiler nezdinde değil tüm dünya kamuoyu nezdinde de giderek teşhir ve tecrit olmaya başladığını görerek boyun eğmek zorunda kalmıştır

Yürütülen bayağı propagandaya rağmen devrimci tutsakların direniş kararlılığının kitleler üzerinde yarattığı etki, devrimci hareketi kitlelerden yalıtma çabalarının bu ölümüne sürdürülen direnişlerle boşa çıkmaya başlaması, düzen

için en büyük tehlike idi. Zindan direnişleri boyunca dışarıda gerçekleştirilen kitle gösterilerinde sergilenen vahşet, onun teşhirini daha da hızlandırmaya, yoğunlaşacak saldırıları boşa çıkarabilecek bir dinamiğe dönüşmeye başlamıştı. Gazi, Sarıgazi, Yenibosna vb. emekçi semtlerinde gerçekleştirilen eylemler, Ankara ve İstanbul'daki basın açıklamalarının ve Cumartesi Anaları'nın eylemlerinin giderek binlerle ifade edilen kitlesel katılımlarla gerçekleşmeye başlaması da bunu gösteriyordu.

Başta Şevket Kazan olmak üzere düzen cephesinin tüm sözcülerinin son ana kadar sürdürdüğü kışkırtıcı ve saldırgan tutum, hem "pazarlık"ın sınırlarını devlet lehine belirleme, hem de yeni saldırılara zemin hazırlama çabasını ifade ediyordu. Öncelikle işçi ve emekçilere "mücadele ederek kazanamazsınız, kazanacak olsanız bile büyük bedeller ödemek zorunda kalırsınız" mesajını vermeye çalışıyorlardı.

Devrimci tutsaklara yönelik saldırılar şimdilik geriletilmiştir. Fakat faşist sermaye rejimi zindanlara yönelik yeni saldırı hazırlıklarını şimdiden yapmaktadır. Devrimci tutsaklar bu saldırıları kendi cephelerinden büyük bir kararlılıkla göğüsleyecek ve bir kez daha geri püskürteceklerdir. Fakat zindanlara yönelik saldırıların geriletilmesinde mücadelenin asıl verileceği alan artık dışarısı olmak zorundadır. Rejimin zindanlara yönelecek saldırılarına karşı işçi ve emekçi kitlelerin tepkisini örgütlemek, devrimci tutsaklara yönelik saldırıların emek cephesine karşı önümüzdeki dönemde daha da yoğunlaştırılacak saldırıların en önemli parçası olduğunu anlatmak, onları militan bir eylemlilik çizgisine çekebilmek gerekiyor. Devrimci tutsaklara yönelen saldırıları devrimci hareketin bir iç gündemi olmaktan çıkarmak durumundayız. Zindan direnişlerinin kendi içinde bir propagandası, devrimci tutsakların direnişinin sağladığı politik kazanımları değerlendirememek anlamına gelecektir. Sözkonusu olan zindanlar şahsında devrimci harekete, devrimci hareket şahsında da işçi sınıfı ve emekçi kitlelere yönelen bir saldırıdır. Bu saldırılar arasındaki bağlantıyı başarılı bir biçimde emekçi kitlelere anlatmak, yürüteceğimiz propaganda faaliyetinin içeriğini ve eylem çizgisini de buna uygun olarak belirlemek zorundayız.

1 Mayıs sonrasında, devrimci harekette, kitleleri harekete geçirmek noktasında belli bir zayıflık ve zorlanma gözlenmektedir. Zindan direnişleri sürecinin açık bir biçimde ortaya koyduğu bir gerçekliktir bu. Kitlelere ulaşma ve onları harekete geçirme doğrultusundaki çabalar çok zayıf kalmış, zindan direnişinin sunduğu fırsatlar iyi bir biçimde değerlendirilememiş, daha çok "dar kadro" eylemlerine başvurma yoluna gidilmiştir.

Oysa zindan direnişleri emekçi kitlelerle buluşmada, onları politikleştirmede son derece önemli bir olanaktı. Devlet 1 Mayıs provokasyonu ile devrimci hareketi işçi sınıfı ve emekçi kitlelerden bir ölçüde tecrit etmeyi başarmıştı. Devrimci tutsakların kararlı direnişi ise bu tecriti kırmış ve oluşan havayı tersine çevirmiştir. Zindanlardaki devrimci direniş ve kararlılık devrimcilerin emekçi kitlelerin gündemine girmesini sağlamıştır. Fakat bu gelişme gerektiği biçimde değerlendirilememiştir.

Devrimci hareket zindan direnişinin kazanımlarını en iyi bir biçimde değerlendirmek sorumluluğuyla yüzyüzedir. Daha "radikal" olduğu ve daha çok "ses getirdiği" iddiasıyla gerçekleştirilen "dar kadro eylemleri"nde ısrar, zindan direnişlerinin kitleleri politikleştirmekte, mücadeleye çekmekte sunduğu olanakları değerlendirememize yol açacaktır yalnızca. Zindan direnişlerini en geniş işçi ve emekçi kitlelerin gündemine sokmalıyız. Sermayenin işçi sınıfı ve emekçi kitlelere yönelik saldırılarına bugünden dur diyebilmenin yolunun aynı zamanda tutsaklara yönelik saldırıları püskürtebilmekten geçtiğini onlara döne döne anlatabilmeliyiz.

Sermaye diktatörlüğü ile hesaplaşmayı emekçi kitleleri harekete geçirerek, onları mücadele alanlarına çıkararak, politik bir kitle hareketi geliştirerek başarabileceğiz. Zindan direnişinin kazanımlarını bu doğrultuda en iyi bir bizimde değerlendirmek görev ve sorumluluğu ile yüzyüzeyiz.

Anlamlı bir önderlik ve girişkenlik deneyimi

Kitlesel Galatasaray Eylemi

Ön süreç: Devrimci çevrelerin şaşırtıcı edilgenliği ve kendi başımıza hareket etme zorunluluğu

Devrimci tutsakların mücadelesine dışarıdan verilen desteğin devrimci bir kitle mücadelesiyle yükseltilmesinin taşıdığı önem son derece açıktı. Öteki devrimci grupların temsilcileriyle yaptığımız görüşmelerde bu genel doğruya karşı bir görüş getirilmiyordu. Ne var ki, sonuçta bu yönlü bir çaba ve çalışma da gösterilmedi. Dar kadro eylemleri, açlık grevleri ve tutsak yakınlarının harekete geçirilmesi ile sınırlı bir çizgi egemen oldu. Bu tutumda kendine ve kitlelere belli bir güvensizlik kadar, içinde bulunulan politik ortamın sunduğu fırsatları görememe de önemli bir rol oynadı.

Daha sürecin başında, hem 1 Mayıs sonrasında estrilmeye çalışılan gericilik rüzgarlarını kırmak, hem de süresiz açlık grevi eylemine güçlü bir destek örgütlemek hedefiyle bir miting önerimiz olmuştu. Bu öneri, diğer devrimci gruplar tarafından "aslında iyi olur" sözleriyle karşılanmakla birlikte, anlamlı hiçbir çaba ortaya konulmadı. Öneriyi ele almak, somutlamak, kitleleri hazırlamak yönünde hiçbir girişimde bulunulmadı.

Bu durum karşısında biz kendi açımızdan özel sayı ve afişlerle, kitleleri mücadeleye hazırlama görevini güç ve olanaklarımız oranında yerine getirdik. Cezaevleri sorununu, bunun sermayenin genel saldırı planı içindeki yerini, diğer saldırılarla bir bütünlük içinde kitlelere götürdük. Ne yazık ki, sözünü ettiğimiz dar bakış açısı nedeniyle, bizim dışımızda hiçbir devrimci çevre, sorunu en geniş emekçi kitlelere anlatmanın temel araçlarından biri olan bir afiş çalışması bile gerçekleştirmedi. Bir kısmı edilgen kalıyor, diğer bir kısmı "ses getirecek" "dar kadro eylemleri" ile ilgileniyordu.

Süresiz açlık grevlerinin ölüm orucuna dönüştürülmesinin ardından önerimizi yeniden ve somutlayarak gündeme getirdik. Bu kez sorunu ısrarla, yazılı ve sözlü olarak anlatmaya çalıştık. Bir hafta boyunca anlatıp harekete geçiremeyince de, önderlik inisiyatifini tek başına üstlenmek sorumluluğuyla karşı karşıya kaldık. Devrimci kitle mücadelesinin geliştirilmesi görevinden uzak duran, taşıdığı önemi bir türlü kavrayamayan devrimci siyasi yapıları ikna etme çabasından vazgeçip kitle örgütlerine gitmeye karar verdik. Şehitler hızla çoğalıyordu. Her an yeni ölüm haberleri bekleniyordu. Süreç ikna çalışmalarıyla zaman geçirmeye müsait değildi.

İkinci eylem önerimiz, Galatasaray eyleminin kitlesel bir gösteriye dönüştürülmesiydi. Derhal bir çağrı metni ve ilanı hazırlayarak sendika ve dernekleri dolaştık. Bu çalışma için sadece bir akşam üstü ve bir sabahımız vardı. Bu sınırlı zamanda dolaşabildiğimiz tüm demokratik kitle örgütleri ile aydınlardan ilana imza alarak Cumartesi günü yayınlanmak üzere gazeteye ulaştırdık. Bu kitle örgütlerinin bir kısmı, bir gün önceden radyolardan çağrı yapmışlardı. Gazete ilanının birer örneği, Perşembe akşamından itibaren bu demokratik kitle örgütleri başta olmak üzere, çeşitli yerlere de asıldı. Kitapevleri, bazı gecekondu semtlerinin merkezi yerleri vb.

En kitlesel ve "ses"li Galatasaray eylemi: "Hepimiz tutsak yakını, hepimiz kayıp anasıyız!"

Çağrı ilanı için de slogan olarak kullandığımız ***"Hepimiz tutsak yakını, hepimiz kayıp anasıyız!"*** sözlerinin yazılı olduğu imzasız bir pankart, devlet terörü ve cezaevleriyle

ilgili afişlerimizden hazırladığımız dövizler ve Cuma günü sayısı 8'e ulaşmış olan şehitlerimizin büyütülmüş resimleriyle gittik Galatasaray'a.

Geleneksel Galatasaray eyleminin aydın inisiyatifi (özellikle de İHD çevresi), önden görüşülmesine ve çağrı için imza istenmesine rağmen, eylemi eski zemininde tutmaya çalıştı. "Katil Kazan istifa!" diye haykıran yüzlerce öfkeli yüreğin sessiz bir biçimde oturmasını istiyorlardı. Ama bu kez bunun bir işe yaramayacağını çok geçmeden gördüler.

Pankart ve dövizlerimizi imzasız olarak açarak oturma eylemine katıldık. Konuşan analara gerekli saygıyı göstererek sloganları konuşma aralarına ve konuşmaların uygun yerlerine denk düşürerek "zemin"e fazlasıyla özen gösterdik. Zaten sayısı son derece az olan demokrat aydınların yürüttüğü mücadeleya saygı duyuyoruz. Ancak onların da bizim mücadelemize saygı göstermelerini beklemek hakkımız. Bu aynı zamanda kendi demokratlıklarına ve eylemlerine saygının da bir gereğidir. Onların bu eylemleri örgütleyebilmeleri için, ne yazık ki öncelikle biz devrimcilerin "kaybedilmesi" gerekiyor.

Ayrıca bizim sadece geldiğimiz "zemin"e karşı değil, çağrı yaptığımız ve çağrımıza karşılık veren kitleye karşı da sorumluluklarımız vardı. Cumartesi sabahından eylem saatine kadar sayısı 11'e çıkan şehitlerin acısı ve devletin zulüm politikasına duyduğu öfkeyle Galatasaray'a akan büyük insan kalabalığına, "acınızı ve öfkenizi içinize gömün, susun, bağırmayın!" diyemezdik. Onlar oraya susmaya değil, seslerini çoğaltınaya gelmişlerdi. Alanlar yüzlerle değil, binlerle, onbinlerle doldurulmadan, katilleri yıldırmanın mümkün olmadığını biliyorlardı. "Susma, sustukça sıra sana gelecek!" şiarını daha gür bir biçimde haykırmak, suskunluğu azaltmak için oradaydılar.

Onlara doğru hedefleri gösterebilmemiz gerekiyordu. Bunun için de böyle bir eyleme uygun düşecek tüm araçları kullandık. Pankart, döviz, slogan ve bir yazılı metinle yerine getirmeye çalıştık bu sorumluluğumuzu. Ayrıca oturma eyleminin aydın inisiyatifinden bir konuşma talep ettik. Bu isteğimizi, yaptığımız çalışmanın ve bunun ürünü olan katılımcı kitlenin gücüyle, onların adına ve Malatya Cezaevindeki bir ölüm oruççusu için istedik. Bu isteğimize karşılık verild ve konuşmamızı yaptık. Sermayenin saldırılarının uluslararası niteliğinden, tetikçi Kazan'm yalan ve demagojiye dayalı saldırılarından söz eden ve kitleleri sermaye devletine karşı mücadeleye çağıran bu konuşma, eylemin eski zeminine uygun düşmediği için dikkat çekti. Bir Alman televizyonunun görüşme talebi oldu. Bir başka televizyon kanalı ise röportaj yaptı.

Elbette, kitlelere karşı sorumluluğumuz bunlarla sınırlı kalamazdı. Devrimci eylem talebini gerçekleştirmek gerekiyordu. Oturma eylemi bitirildikten sonra, bir kortej oluşturarak Taksim'e doğru yürüyüşü başlattık. Son anda (Cuma gecesi) eyleme katılma ve ardından yürüyüş yapma kararına nihayet katıldığını bildiren diğer siyasi çevreleri ise, ne yazık ki eylem alanında ve yürüyüşte yanımızda göremedik. Bir ortak inisiyatif, devrimci bir eylem birliği oluşturmaktan kaçınan bu arkadaşlar kendi kararlarının da takipçisi olamadılar. Ama tabanlarındaki tek tek bazı devrimciler yürüyüşe katıldılar. Öteki devrimci çevrelerden ciddi düzeyde tek katılım ise, *Direniş* ve *Direnişçi İşçi* gazetelerinin çevresinden oldu.

"Kurtuluş yok tek başına, ya hep beraber ya hiç birimiz!", "Zindanlar boşalsın, tutsaklara özgürlük!", "Katil devlet, tetikçi Kazan!", "Katil Kazan istifa!", "Susma, sustukça sıra sana gelecek!", "Yaşasın devrim, yaşasın sosyalizm!" sloganlarını haykırarak Taksim Alanı'nın girişine kadar yürüyüşümüzü sürdürdük. Burada yeni bir konuşma yaparak eylemi bitirdik.

Eylemin örgütlenmesini çok kısa bir zaman dilimine sığdırmak zorunda kalmış olmamıza rağmen, elde edilen sonucu büyük bir başarı saymak gerekiyor. Bu pratik bize, siyasal faaliyetin örgütlenmesinde kendi özgücüne güven, cesaret ve girişkenliğin taşıdığı önemi bir kez daha gösterdi.

Zindan terörü lanetlendi

Almanya'da coşkulu yürüyüş

Devrimci tutsakların direniş ateşini Avrupa'nın merkezlerine taşımak ve dayanışmak için devrimci örgütler tarafından oluşturulan Özgürlük Tutsaklarıyla Dayanışma Komitesi Avrupa çapında bir çok etkinlik ve yürüyüş düzenledi. Bunlardan birisi de Almanya'nın Bochum kentinde 27 Temmuz'da gerçekleştirildi. 20 Temmuz'da Köln'de yapılması gereken yürüyüşü yasaklayan Alman devleti, bir hafta sonra aynı yerde yapılması planlanan yürüyüşü de son anda yasakladı. Faşist Türk devletinin suç ortaklarından biri olan emperyalist Alman devleti, Türk ve Kürt emekçilerinin en demokratik hakkı olan bir yürüyüşe dahi tahammül edemedi. Binlerce polisi ile Köln'ü adeta abluka altına aldı. Yürüyüşün toplanma alanı polis tarafından işgal edildi. Dünya kamuoyunun gündemine oturmuş bu olay karşısında, emperyalist ikiyüzlülük ve çıkar ortaklığının getirdiği saldırgan tutumunu tüm açıklığıyla ortaya koydu. Türk devleti gibi emperyalist Alman devleti de devrimci tutsakların onurlu direnişlerine verilecek her türlü desteği engellemek için elinden gelen herşeyi yaptı. Fakat başaramadı.

Köln'de yasaklanan yürüyüş bir gece içerisinde Bochum'a taşındı. Gerçek bir polis rejimi olan Alman devleti buraya da katılımı engellemek için arabaları ve otobüsleri yollarda çevirmekle kalmadı, işi tren istasyonlarını tutmaya kadar vardırdı. Buna rağmen üç bin kişilik bir kitle alanda toplandı. Yürüyüşe EKİM, DHKP-C, MLKP, TKP/ML, TKP (ML) ve TDP gibi Türkiyeli örgütler ile Kürt yurtseverleri katıldı. Son anda ertelenen ve bir gece içerisinde bir başka kente taşınmak zorunda kalman bir eylem olmasına rağmen, yürüyüşe binlerce kişinin katılması başarılı bir sonuçtu. Yürüyüşe katılmak isteyen binlerce kişi ise yer değişikliğinden habersiz olduğu için ya yollarda kaldı ya da polis tarafından engellendi.

Yürüyüşe devrimci bir coşku ve militanlık hakimdi. Özellikle "Yaşasın devrimci dayanışma!" şiarı bütün bir kitle tarafından içtenlikle ve belli bir coşkuyla atılıyordu. Ölüm orucu ve tüm devrim şehitleri adına yapılan saygı duruşunun ardından ÖTDK'nin Türkçe ve Almanca metinleri okundu.

Yürüyüşe yönelik hazırladığımız Türkçe ve Almanca bildirileri yaygın bir biçimde dağıttık. Ayrıca zindan direnişine ilişkin hazırladığımız çeşitli pullarımızı yürüyüş güzergahına ve miting alanına yapıştırdık. Türkçe ve Almanca pankartlarımız, kızıl bayraklarımız ve disiplinli kortejimizle, militan coşkulu bir yürüyüş gerçekleştirdik.

Almanya'dan Ekimciler

Susmak ölüm demektir!

Baskı, sömürü ve zulüm düzenine karşı yiğitçe savaşan ve bu savaşta düşmana esir düşen devrimci tutsaklar iki ayı aşkındır bedenlerini açlığa yatırarak zulme meydan okuyorlar. Bugün bu direniş karşısında sessizliğe boğulanlar, alınlarında her zaman bir kara leke taşıyacaklardır. Çünkü, çiğnenmek ve yokedilmek istenen insanlık onurudur. Onuruna sahip çıkmayanlar, onursuzluğun utancıyla boğulmaya mahkumdurlar. Zindan direnişinin onuru işçi sınıfı ve tüm ezilenlerin onurudur.

Katil devletten hesap sormak için gücünü ve yüreğini devrimcilerle birleştir. Sesini sesimize kat. Unutma ki bu dava, bu kavga senin kavgandır. Faşist Türk devleti artık bir hırsızlar, dolandırıcılar, yağmacılar, yolsuzluklar, çıkar şebekeleri ve mafyalaşmış bürokrasinin soygun çarkından başka bir şey değildir. Emekçilerin yarattığı tüm değerleri gasp eden bu devlet, "vatanın ve milletin bölünmez bütünlüğü" üzerine demagoji yapamaz. Vatanı talan eden ve emperyalist efendilerine yağmalattıranlar, kendilerinden başkası değildir.

İşçiler, emekçiler! Zindanlarda yükseltilen direniş bayrağına sahip çık. Direnişin zaferle sonuçlanması için sen de üzerine düşeni cesaretle yerine getir. Avrupa'nın bir çok merkezinde gerçekleştirilen dayanışma eylemlerine kayıtsız kalma. Zindan direnişi onurumuzdur, onurumuzu çiğnetmeyelim. Cesaret ve kararlılıkla faşist Türk devletinin suçortağı emperyalist merkezlerde de direniş ateşini körükleyelim.

Temmuz '96 tarihli EKİM YDK bildirisinden...

Devrimci tutsaklar ve hükümet yetkilileri arasında yapılan görüşme:

Devlet boyun eğmek zorundaydı

Bütün koğuşlardaki eylemciler tek tek ziyaret edildi. Neticede kimsenin zorla eyleme götürülmediği iyice anlaşıldı. Bu arada sanatçıların etkilendiği, Yaşar Kemal'in ise sürekli olarak gözlerinin yaşardığı görüldü. Son olarak ölüm orucu şehidi Yemliha Kaya için hazırlanan köşeye geçildi. Sırayla ziyaret edildi. Bayrağa sarılıydı. Serin kalması için her iki yanından vantilatör ile serinletiliyordu. Çiçeklerle bezenmiş, gülsuyu kokuları geliyordu. Üçüncü ekip ölüm orucu direnişçilerinden iki kişi başında saygı nöbetinde bekliyorlardı. Görüntü çok etkileyici ve anlamlıydı. Sanatçılar uzun zaman gözlerini üzerinden alamadılar.

1) Tutsakların ikinci talebi, "İstanbul ilinde tutuklananlar, Ümraniye Cezaevi'ne sevk edilecek, Eskişehir'deki tutuklular ise Ümraniye'ye sevk edilecek" şeklinde değiştirilerek, diğer bütün talepler aynen kabul edildi.

2) Bundan böyle cezaevlerindeki bütün sorunların muhakkak uzlaşmayla çözümleneceği prensip olarak kabul edildi.

3) İçinde Yaşar Kemal, Zülfü Livaneli ile bugün görüşmelere katılan Refah milletvekilinin de bulunduğu ve diğer sanatçılar tarafından iyice desteklenip kurumlaştırılacak bir cezaevleri sorunlarını izleme ve müdahale komitesi kuruldu. Heyetin huzurunda bu heyetin cezaevlerine müdahale ve aracı olmasının prensip olarak kabul edildiği açıklandı.

4) Görüşmeler Av. A. Düzgün YÜKSEL (Halkın Hukuk Bürosu), Ercan KANAR (İHD Şb. Bşk.), Av. Mustafa ÜÇDERE, (ÇHD İst. Şb. Bşk.), Av. Kemal YILMAZ, Av. Muharrem ÇÖPÜR, Av. Eşber YAĞMURDERELİ, Yaşar KEMAL (yazar), Zülfü LİVANELİ (sanatçı), Av. Zekiye BARAN, Halil ERGÜN (sinema sanatçısı), idareyi temsilen RP milletvekili (aracı) ve İstanbul Cumhuriyet Başsavcısı Ferzan ÇİTİCİ katıldı.

5) Görüşmeler öğleden sonra saat 14.00'de başladı. Gece 23.00'e kadar devam etti. Sabah üzeri şehit Yemliha KAYA'nın ölü muayene işlemleri için cezaevine girmiştik. Bu arada bakan KAZAN'ın akşamki konuşmalarının değerlendirmesi yapıldı. Bakanın yalan ve demagojilerinin önüne geçmek ve operasyon bahanesini ortadan kaldırabilmek amacıyla iki sayfalık, bakanlığa iletilmek üzere bir tutanak düzenlendi. Bu saatlerde henüz bir görüşmenin olacağı bilinmiyordu. Bu tutanak da özet olarak, bakanlığın göndereceği sağlık heyetinin gözlemcilerle birlikte koğuşa alınacağı, tek tek ölüm orucu eylemcileriyle görüştürüleceği, eylemi bırakmak isteyen olursa, hastahaneye gönderilmesine karışılmayacağı, eğer içeriye girilmesinden çekiniliyorsa, gelebilecek eylemcileri uygun bir mahalde yalnız gösterebilecekleri yazılıydı.

İHD ve ÇHD heyetinin yanında başsavcı bakanlığı arayarak, tarihe kötü damgasıyla geçmek istemediğini ve operasyona razı olmadığını, anlaşma yolunu denemek istediğini bildirmiş ve bakanlıktan görüşmeler için tam yetki istemiştir. Bu arada kulaktan kulağa GATA ve birçok hastahanenin operasyon için hazırlanmakta olduğu yayılmıştır. Başsavcı da her fırsatta operasyonun çok ciddi ve yapılacağını bildirmiştir. Sonuçta aldığı yetkiyle birlikte, aracı olmaları için Zülfü Livaneli ve Yaşar Kemal'i çağırmıştır.

ÇHD heyetinin de ciddi endişeleri nedeniyle nasıl bir operasyon olabileceği, olursa neler olabileceği ve nasıl engellenebileceği tutsak temsilcileri arasında tartışılmış, sonuçta operasyon nedeninin yalan ve demagojiye dayalı "zorla infaz ettirme, zorla eyleme götürme" bahaneleri arkasına sığdırılmaya çalışıldığı düşünülerek, bu demagoji malzemesinin ortadan kaldırılması için, bakanlığın hazır ettiği sağlık ekibinin koğuşlara alınması ve eylemcilerin tek tek görüşlerinin alınarak gerçek iradeleriyle eyleme

gidildiğinin anlaşılması ve bu vesileyle operasyon nedeninin de ortadan kaldırılması hedeflenerek, taleplerin sürdürülmesi kararı alınmıştır. Bu ortak karar tutanak altına alınıp, savcı içeri çağrılıp verilmek üzere heyet görüşmeleri başlatılmıştır. Savcı içeri çağrıldığında ise, zaten bir hazırlık içinde oldukları ve bazı niyetlerle geldikleri anlaşılmıştır. Zira aracı sanatçıları savcı bizzat kendisi davet etmiş, hatta İstanbul Baro Başkanı'm da aracı etmek istemiş, bir sürü yere haber bıraktığı halde bulamamıştır.

Bu arada tutanak hem milletvekiline hem de başsavcıya ve diğer sanatçılara okutuldu. Yaratılmak istenen suni operasyon nedeni iyice ortadan kalkmış oluyordu. Başsavcı zaten itirafta bulunarak, bir gün önce Tabip Odası'nın koğuşlara girdiğini, kimsenin zorla eyleme gitmediğinin gözlemlendiğini, bu açıklamaların bakanı bağladığını söyledi. Hep birlikte koğuşların gezilmesi ve eylemcilerin ziyaret edilmesi fikri oluştu. Ve koğuşlara girildi. Bütün koğuşlardaki eylemciler tek tek ziyaret edildi ve neler sormak istiyorlarsa hepsine sordular. Neticede kimsenin zorla eyleme götürülmediği iyice anlaşıldı. Bu arada sanatçıların etkilendiği, Yaşar Kemal'in ise sürekli olarak gözlerinin yaşardığı görüldü. Son olarak ölüm orucu şehidi Yemliha Kaya için hazırlanan köşeye geçildi. Sırayla ziyaret edildi. Bayrağa sarılıydı. Serin kalması için her iki yanından vantilatör ile serinletiliyordu. Çiçeklerle bezenmiş, gülsuyu kokuları geliyordu. Üçüncü ekip ölüm orucu direnişçilerinden iki kişi başında saygı nöbetinde bekliyorlardı. Görüntü çok etkileyici ve anlamlıydı. Sanatçılar uzun zaman gözlerini üzerinden alamadılar.

Yeniden görüşmelere dönüldü. Bu arada avukatların ara teklifi, milletvekili ile başbakan arasındaki telefon görüşmesinin sonucu beklenmekteydi. Avukatlar ara çözüm olarak zaten alışılmış ve kapasitesi yeterli Ümraniye Cezaevi'ni İstanbul DGM'den tutuklananlar için kullanılmasını istemişlerdi. Bakanlık ise Gebze'yi ikinci alternatif öneri olarak sunmuştu. Sonuçta bir takım yanlış anlamalardan da sonra Gebze'de darbeci grubun olması dolayısıyla DHKP-C'nin sadece Ümraniye'ye alınacağı gibi bir sonuç çıkınca, tutsaklar itiraz etti. Buna benzer bir öneri PKK tutsakları temsilcisinden geldiği için, milletvekili daha çok bu önerinin üzerinde duruyordu. Anlaşmalı dövüş yapmaya çalışıyorlardı. Sonuçta tutsaklar böylesi bir ayrımı kesinlikle kabul etmeyeceklerini söylediler. Aracı milletvekili Ümraniye'ye tamam dediğini açıklayarak, başsavcı ile birlikte bu öneriyi kabul ettiler.

Diğer yazılı öneriler zaten tartışılmıştı. Eskişehir Cezaevi'nin siyasi tutsaklara tamamen kapatıldığı açıklandı. Ve sonuçta anlaşmayla sonuçlandı. Ancak, sonuna kadar anlaşma metninin takipçisi olunacağı sözü verildi.

İkinci görüşme oturumundan önce saat 22.00 civarlarında Eyüp Savcısının sızlanması üzerine, heyet içerideyken, şehidin idareye teslimi ve ölü muayenesi için topluca tören yapıldı. Kitlenin moralinin bu törende daha üstün olduğu gözle görülüyordu.

Görüşmeler sırasında, daha biz esasa geçmemiştik ki, içeri girdiğimizde televizyonlardan az sonra anlaşma olacağı anonsları yapılmakta olduğunu duyduk. Halbuki bakanlığa hiçbir talep takrar ulaştırılmamıştı. Bu arada anladık ki, devlet muhakkak bir şekilde anlaşmak istiyor. Ne var ki, gelen heyet çok bağlayıcı bir heyet değil, siyasi tutsaklarla ilişkiye girebilecek, hatta bir yeğeni Açlık Grevi eyleminde olan bir milletvekilini bazı güvenceler vermek için gönderdikleri anlaşılıyordu.

Bizler daha, şehidin idareye tesliminden yeni dönmüştük ki, anlaşmanın yapılmış olduğunu duyduk. Bu anlaşma, tutsaklarda belki gizli bir sevinç yaratmış olabilir, ancak hiçbir dışarıya vurumu olmadı, daha çok temsilciler tedavi konusunda koşuşturmaya başladılar. Dışarı çıkıldığında Vali dahil bütün İstanbul bürokrasisinin cezaevinde olduğunu, anlaşma beklemekte olduğunu gördük. Bütün haberleşme araçlarıysa, dışarıda beklemekteydi. Sonuçta her ne kadar ölüm orucu direnişinin anlaşmayla bitirildiğinin bir avukat, özellikle de Halkın Hukuk Bürosu avukatı tarafından duyurulması, yoksa insanların dış cezaevlerinde eylemi bitirmeme tehlikesinin bulunduğunu belirtmiş ve sanatçılar tarafından da bu öneri kabul görmüşse de, sonra sanatçı ve yazarlar dayanamayarak açıklamaları kendileri yaptılar ve ilk olarak vali ve savcının açıklamasından sonra, aracı sanatçılar, daha sonra ise avukatlar yaptı.

Av. Ahmet Düzgün Yüksel
(DHKC Enformasyon Bürosu'nun açıklamasından alınmıştır.)

Devrim şehitleri ölümsüzdür!

Aygün Uğur / TKP (ML)

A. Berdan Kerimgiller / DHKP-C

İlginç Özkeskin / DHKP-C

Ali Ayata / TKP (ML)

Hüseyin Demircioğlu / MLKP

Müjdat Yanat / DHKP-C

Tahsin Yılmaz / TİKB

Ayçe İdil Erkmen / DHKP-C

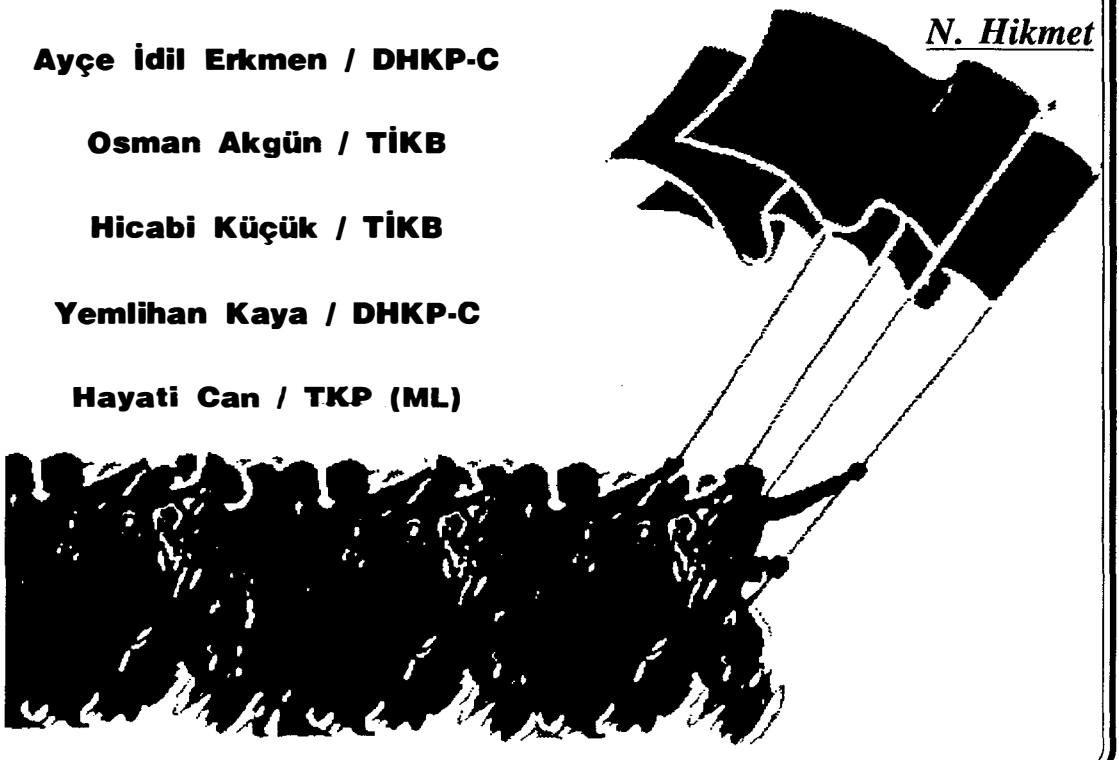
Osman Akgün / TİKB

Hicabi Küçük / TİKB

Yemlihan Kaya / DHKP-C

Hayati Can / TKP (ML)

Ben yanmasam
sen yanmasan
biz yanmasak
nasıl
çıkar
karan-
-lıklar
aydın-
-lığa..
N. Hikmet

"Alnı kızıl yıldızlı baş secdeye varmaz!"

Yangınlara fazla bakan gözler yaşarmaz,
Alnı kızıl yıldızlı baş secdeye varmaz.
Dövüşenler ölenlerin tutmaz yasını!
(...)
Eski cihan, yeni cihan önünde eğil,
Aramızdan bir kaç yoldaş ayrılmaz değil,
Her ne yapsan varacağız emelimize!

N. HİKMET

DHKP-C, TKP (ML), TKP/ML, MLKP, TKEP-Leninist, TDP, Direniş Hareketi, EKİM, TİKB ve **DHKP/C-HDÖ**'lü devrimci tutsakların 20 Mayıs tarihinde başlattığı onurlu zindan direnişi zaferle sonuçlandı. Direnişin 69. gününde 12 devrim şehidiyle kucakladık zaferi. Devrimci iradenin yenilmez gücüyle sermayenin faşist diktatörlüğüne diz çöktürdük.

Sağmalcılar, Ankara, Buca, Konya, Malatya ve Çankırı zindanlarında bulunan 20 EKİM tutsağı başından itibaren zindan direnişlerinin içinde yer aldılar. Direnişin 61. gününe dek süresiz açlık grevini kitlesel olarak sürdüren yoldaşlarımız, bu aşamadan sonra eylemlerini ölüm orucuna çevirdiler. Altı EKİM'ci tutsak ölüm orucuna girerken, diğer tutsaklar da süresiz açlık grevini sürdürdüler.

EKİM'ci tutsakların 26 Temmuz '96 tarihli açıklamaları şöyle sona eriyordu:

"Düşmana karşı can bedeli yürüttüğümüz direnişimizi 67. gününde 7 şehit vererek daha bir güçlü ve daha bir azimle sürdürüyoruz. Zaferi şehitlerimizle daha emin adımlarla kucaklamanın inanç ve kararlılığıyla yürüyoruz. Ölümün ve düşmanın üstüne ta ki zaferi kucaklayıncaya kadar yürüyeceğiz! Şehitlerimiz, can bedeli sürdürdüğümüz ve sürdüreceğimiz direnişimizin teminatıdır. Yaşasın ölüm orucu direnişimiz! Biz kazanacağız."

Evet, biz kazandık!

Ölümü davamızın yenilmez gücüyle karşılayan her bir şehidimizle biraz daha büyüttük zaferimizi!

Bu zafer, ölümüne bir kararlılığın, bükülmez bir iradenin, devrime ve inançlara bağlılığın zaferidir!

Yas tutmayacağız!

Ölümün ve düşmanın üzerine sarsılmaz bir iradeyle yürüyen şehitlerimizi, devrim ve sosyalizm mücadelesine daha bir sıkı sarılarak yaşatacağımızın bilinciyle davranacağız. Devrimci direncin ve iradenin bu çürümüş düzenin sahiplerine vurduğu darbeyi daha da büyüteceğiz. Daha güçlü bir biçimde sarsacağız bu iğrenç zulüm düzeninin kalelerini... Daha bir inançla, daha kararlı bir biçimde sarılacağız kavgaya... Zindan direnişçilerimizin ve ölüm orucu şehitlerimizin tutuşturduğu direniş ateşini daha da güçlendirerek yayacağız.

Sermayenin faşist diktatörlüğü devrimci direniş ateşini söndürmeyi başaramayacak! Her seferinde diz çöken onlar olacak!

Direnişçi tutsaklardan yoldaşlarına mektuplar

Direnişimiz amacına ulaşacak, düşmanı bir kez daha dize getirecektir!

"... bu mektubu Süresiz Açlık Grevi direnişimizin 54. gününde kaleme alıyorum. Direnişin bu aşamasında yazmak giderek güçleşiyor. Yanlış anlaşılmasın bilincimiz yerinde. Yalnızca düşüncelerimizi toparlamakta güçlük çekiyoruz. Dikkatler çabuk dağılıyor. Beynin kendisi de bu tahribatı yaşadığından fonksiyonlarını yerine getirmekte zorlanıyor. Bedenlerimizin her geçen gün erimesine rağmen bizler ayaktayız. Bizleri ayakta tutan devrim ve sosyalizm davasına olan sarsılmaz inancımızdır. Devrimci bilinç ve inanç, yüksek bir irade ve güç demektir.

Yıllardır zindanlara yönelik imha ve katliam saldırılarıyla devrimci tutsakları teslim almaya çalışıyorlar. Sayısız saldırılarına rağmen düşman bu saldırıların hiçbirinde amacına ulaşamadı. Çünkü başeğmez bir kararlılıkla direnen devrimci tutsakları hiçbir güç teslim alamaz. Devrimci iradenin yenilmez gücü zindanların birer direniş odağı olmasını da beraberinde getirmiştir. Zindanlar her yerde olduğu gibi Türkiye'de de sınıf mücadelesinin en dolaysız ve en sıcak yaşandığı alanların başında gelir. İki irade; devrimin ve karşı-devrimin iradesi çıplak bir biçimde karşı karşıya gelir. İşte zindanların sürekli bir kavga alanı olması gerçeği, bu iki iradenin amansız savaşından gelir. Zindanlara sınıf mücadelesinin barometresi denilmesi de bu gerçeğe dayanıyor. Düşman devrimci 1 Mayıs'ın hemen sonrasında saldırıya geçti. Ağar çetesi eliyle zindanlara yönelik kapsamlı bir saldırı hazırlığı yapıyordu sermaye rejimi. Devrimci 1 Mayıs'm muhteşem görünümü karşısında paniğe kapılarak, hemen ardından zindanları hedef haline getirdi. Sermaye rejimi, öncüsüzleştirme politikası doğrultusunda devrimci tutsaklara yönelik olarak bizzat MGK komutasında teslim alma politikalarını planlıyor ve ve organize ediyor. Zindanları tecrit ederek ve etkisizleştirerek, hem bu devrimci mevzileri dağıtmayı, hem de bu mevzileri dağıtarak işçi ve emekçi kitlelerin mücadelesini ezmeyi hesaplıyor. Başka bir ifadeyle, düşman devrimci tutsaklar şahsında işçi ve emekçi kitlelerini gözdağı vererek sindirmek istiyor. Öncüsüzleştirme politikasının bir yönünü, hem de en önemli yönünü bu oluşturuyor. Devrimci güçlerin dağıtıldığı ya da etkisizleştirildiği şartlarda, işçi ve emekçi kitlelerin mücadelesini bastırmak ve onları düzen kanallarına çekebilmek çok daha kolaydır. Rejim bu gerçek doğrultusunda komünist ve devrimci güçlere vahşi bir terörle saldırmaktadır. Tam da bu gerçekten dolayıdır ki, biz komünist ve devrimci tutsaklar genel direnişe geçerek düşmanın teslim alma ve itirafçılaştırma politikasına savaş açtık. Bu satırları kaleme aldığım bugün, düşman bazı noktalarda geri adım atmış bulunuyor. İtirafçılaştırma ve teslim alma dayatması bu direnişle büyük ölçüde boşa çıkarıldı. Fakat biz bu dayatmanın sembolü haline gelen Eskişehir tabutluğunun boşaltılmasını da istiyor, bunda ısrar ediyoruz.

Sevgili yoldaş, biz komünist EKİM'ci tutsaklar, direnişin 45. gününde ölüm orucu eylemini başlatınayı doğru bulmadık. Bunun iki nedeni var. Birincisi ölüm orucu eylemine başlama tarihini erken bulduk. İkincisi, direnişin 45. gününde kitlenin açlık grevini bırakmasını doğru bulmadık. Direnişin gücü tutsak kitlesine dayanıyordu. Tutsak kitlesine açlık grevini bıraktırmak, direnişin gücünü zayıflatmak anlamına geliyordu. Gelişmeler bu görüşümüzü doğruladi. Biz bu nedenlerden dolayı Süresiz Açlık Grevini kitlemizle sürdürüyoruz. Direnişimiz eninde sonunda amacına ulaşacak, düşmanı bir kez daha dize getirecektir. Bizim için önemli olan, düşmanın devrimci kimliğimize ve onurumuza yönelik saldırılarına karşı ne pahasına olursa olsun devrimci kimlik ve onurumuzu korumak olmuştur ve olacaktır. Çünkü bu saldırılarla yalnızca devrimci tutsaklar değil tüm işçi ve

(Devamı s.16'da)

Zindan direnişi ve devrimci sorumluluk

Faşist sermaye rejimi '96 devrimci 1 Mayıs'ının hemen ardından devrimci tutsakları hedef göstererek zindanlara yönelik kapsamlı bir saldırı dalgası başlattı. Devrimci 1 Mayıs'ın geniş işçi ve emekçi kitleler üzerinde yaratmış olduğu politik etkiyi zayıflatmak, devrimci örgütlerin kazandığı mevzileri geri almak için dizginsiz bir baskı ve terör estirmeye başladı. Devrimci hareketi, işçi hareketini ve diğer toplumsal muhalefet hareketlerini baskı, terör ve katliamla sindirmenin öncelikli alanı olarak devrimci tutsaklar hedeflendi. Devrimci tutsaklara boyun eğdirmeyi, teslimiyeti ve diz çöktürmeyi başarabilirlerse, dışarıdaki devrimci hareket ve politikleşmeye başlayan kitle hareketine moral bir darbe vurabileceklerini düşünüyorlardı.

ANAYOL hükümetinin tescilli katil bakanlarından M. Ağar'ın ünlü 6 Mayıs genelgesiyle zindanlara yönelik teslim alma ve imha saldırıları başlatıldı. Devrimci tutusaklar birleşik devrimci mücadelenin önemine denk düşen bir adımla Cezaevleri Merkezi Koordinasyonu'nu oluşturdular. Bu saldırıyı cepheden göğüsleyerek püskürtmek için direnişe geçtiler. Direniş dalga dalga tüm cezaevlerine yayıldı. 69 gün süren zorlu irade ve kararlılık savaşında devlet açık bir yenilgi aldı. Devrimci hareket büyük bir politik zaferin onurunu paylaştı.

Zindan direnişi 12 şehitle düşmana diz çöktürerek büyük bir zafer kazanmıştır. Düşman kendi mekanında yenilgiye uğratılmıştır. Devrimci iradenin ve kararlılığın sarsılmaz gücü bir kez daha kendini ortaya koymuştur.

Devrimci tutsakların zindanlarda yükseltmiş olduğu direniş ve mücadele bayrağını her alanda yükseltmek ve dalgalandırmak dönemin en önemli devrimci göreviydi. Faşist rejimi her koldan kuşatmak ve teşhir etmek için önemli alanlardan biri de yurtdışıdır. Devrimci hareketin yurtdışındaki kuvvetleriyle birleşik-devrimci mücadele hattını bu alanda da örmek ve buna uygun zeminler yaratmak görev ve sorumluluğuyla karşı karşıyaydık. Cezaevleri Merkezi Koordinasyonu devrimci örgütler arasında oluşturulmuş bir platformdu. Doğal olarak Koordinasyon'da yer alan bütün devrimci örgütlerin yurtdışındaki güçleri de zindanlarda oluşturulan birleşik mücadele hattına bağlı olarak kendi ortak platformunu oluşturmalıydı. ERNK ve TKP (ML) hariç diğer devrimci örgütler geç de olsa biraraya gelerek Özgür Tutsaklarla Dayanışma Komitesi'ni oluşturdular. Merkezi olarak oluşturulan bu platformun dışında ayrıca Avrupa'nın bir çok ülkesi ve kentinde değişik platformlar oluşturuldu. Her örgüt kendi bağımsız siyasal faaliyetini sürdürmekle beraber, son derece anlamlı ortak faaliyetler örgütlendi. Bir, birbuçuk ay boyunca Avrupa'nın önemli bütün bölgelerinde çeşitli eylem biçimlerini kapsayan etkin bir siyasal kampanya sürdürüldü. Standlar, işgaller, yürüyüş ve mitingler, açlık grevleri, gazete ilanları, ortak bildiriler, belli kurum ve kuruluşların ziyareti vb. türden etkinlikler örgütlendi. Devrimci dayanışma ve birleşik mücadelenin anlamlı örnekleri sergilendi. Devrimci güç ve eylem birliğinin önemi ve anlamı bu siyasal pratik içerisinde çok daha somut bir biçimde anlaşıldı. Devrimci tabanda ortak iş yapmanın verdiği moral ve motivasyon rahatlıkla gözlenebiliyordu. ERNK ve TKP (ML)'in bu süreçte ortak platformun dışında kalması anlaşılması güç bir tutumun ifadesiydi.

Ancak burada belirtilmesi gereken bir olgu vardır. Devrimci tutsakların yükselttiği direnişi Avrupa kamuoyuna duyurmakla kalmayan, ilerici kamuoyunun somut desteğini de kazanarak faşist rejimin gerçek yüzünü geniş emekçi kitleler nezdinde açığa çıkaran, onun teşhir ve tecritini hızlandıran daha etkin bir faaliyet yürütmek noktasında zayıf kalındı. Belli dar eylem biçimlerine takılıp kalınılarak kitlelere yönelik etkin bir siyasal propaganda ve teşhir faaliyeti gerçekleştirilemedi. Daha "radikal" eylemler olarak ifade edilen dar

pratikler, yaratılan politik etkinliği gölgeleyen bir rol oynadı yalnızca.

Bütün dünyanın gündemine oturan zindan direnişine karşı Avrupa'da devrimci parti olma iddiası taşıyan bir takım partiler ne yazık ki zindan direnişlerine ve yürüttüğümüz etkinliklere ilgisiz ve duyarsız kalabilmişlerdir. Bugünün Türkiye'sinde zindan direnişinin neyi ifade ettiğini, devrimci siyasal mücadeledeki kritik önemini anlamaya çalışmak konusunda ciddi bir zayıflık göstermişlerdir. Başta Almanya'daki MLPD olmak üzere sol parti ve örgütler kaba bir duyarsızlık içinde olmuşlar, basın açıklamalarından öteye geçememişlerdir.

Devrim ve iktidar mücadelesinde önemli bir kilometre taşı olan zindan direnişi ve ölüm orucu şehitlerimiz, devrimci iradenin gücünü, kararlılığını ve zaferin bedel ödeyerek kazanılacağını göstermiştir. EKİM-YDÖ bu süreçte bir çok alanda etkin bir çaba ortaya koymuştur. Güç birliklerinde ve ortak mücadele platformlarında sorumlu bir yaklaşım içinde olmuştur. Dar grupçu hesap ve çıkarlar değil, devrimin ve sosyalizmin çıkarları esas alınmıştır. Mahalli planda devrimci inisiyatif ve sorumluluk bazı bölgelerde yetersiz kalmıştır. Bütün güçleri harekete geçirme, etkin bir siyasal faaliyete katma ve etki alanımızı genişletme noktasında daha etkin bir çaba içine girmek zorundayız. Diktatörlüğün saldırı ve teslim alma politikalarına karşı bedenlerini açlığa yatırarak ölümü kucaklayan devrim savaşçılarının karşısında, zaaf ve zayıflıklarını aşamayanlar, özveriden, görev ve sorumluluklardan kaçanlar devrimcilik sıfatını hiçbir şekilde taşıyamazlar. Bu süreç bunun açığa çıkması bakımından da önemlidir.

Devrimci hareket sermayenin faşist diktatörlüğü karşısında direnmiş ve kazanmıştır. Devrimci siyasal mücadelede yeni mevziler kazanmıştır. Birleşik devrimci mücadelenin düşmana karşı kazanmış olduğu bu mevzileri güçlendirmek ve daha ileriye taşımak görev ve sorumluluğuyla yüzyüzeyiz. Avrupa çapında oluşturulmuş olan güç birliği platformu mutlaka kalıcılaştırılmalı, devrimci ciddiyet ve sorumluluğun bir gereği olarak yeni adımlarla daha da güçlendirilmelidir. EKİM-Yurtdışı Örgütü önümüzdeki dönemde bu bilinç ve duyarlılıkla görevlerine sarılacaktır.

EKİM Yurtdışı Örgütü

Direnişimiz amacına ulaşacak ...

(Baştarafı s.14'te)

emekçiler teslim alınmak isteniyor. Onun için bugünkü direnişimiz, özünde, işçi sınıfının ve emekçi kitlelerin sermaye rejimine karşı bir direnişi, bir mücadelesidir. Direnişimizin önemi de burada ortaya çıkıyor. ..."

12 Temmuz '96

***

"... Sermayenin zindanları da sınıflar mücadelesinin bir alanıdır. Burada da sınıf devrimcilerinin görev ve sorumlulukları vardır. Hem sermayeye karşı sosyalizm mücadelesini vermemiz, hem de bir sıra neferi olarak hareketimizle ideolojik-manevi siyasi bütünlüğümüzü pekiştirmemiz gerekiyor. Bu görev ve sorumluluklarımızı layıkıyla yerine getirebilirsek eğer, bizim için en büyük onur bu olur. Böylece özgür tutsak kimliğine de ulaşmış oluruz. Engels'in de dediği gibi; *"Özgürlük, zorunlulukları bilince çıkartabilmektir"*. Sömürgeci sermaye bu yüzden bedenlerimizi tutsak edebildiği halde, duvarlarını kafamızın içine öremiyor. Bileğimizi her bükmeye çalıştığında da, doğal olarak yeniliyor. Ve biz kazanıyoruz, büyüyoruz, güçleniyoruz, üretiyoruz. Gerektiğinde bedel ödüyoruz, gerektiğinde de ödettireceğiz.

Sağlık durumumu sormuşsun. Bugün süresiz açlık grevinin 53. günündeyim (direnişe ilk başlayan Bayrampaşa 57. gününde). Sağlığım iyi desem, iyi değil. Fakat kötü de değil. Çünkü moral üstünlüğümüz, kazanacağımıza olan sarsılmaz inancımız ve kararlılığımız ayakta tutuyor bizi. Yani, klasik bir ifadeyle, o duvarları vız geliyor bize. Sınıf kinimiz bileniyor, direniş ateşini harlandırıyoruz. Direnişimiz çok güçlü. Biz hareket olarak eylemimizi "kitlesel" açlık grevi olarak sürdürüyoruz. Bugün ya da yarın da "resmen" ölüm orucuna dönüştüreceğiz. Devrimci iradenin karşısında hiçbir güç duramayacak. Sermayeyi dize getirecek, biz kazanacağız! ..."

15 Temmuz '96

Şubeler Platformu'nun SSK Kurultayı üzerine

Komploculuğa ve yasakçılığa devrimci müdahale

İstanbul Sendika Şube Platformu'nun (İSŞP) SSK'nın özelleştirilmesi konulu kurultayı 14 Temmuz Pazar günü Petrol-İş Genel Merkezi toplantı salonunda yapıldı. Kurultayın örgütlenişine başından itibaren, bu platformu komplocu ve yasakçı yöntemlerle devrimci etkiye kapama çabası hakimdi. Emek Partisi ile onlarla dirsek teması içinde olan alt kademe sendikacılar tarafından düzenlenen kurultayın kesinlikle işçi sınıfının mücadele sorunlarını tartışmak için örgütlenmemişti. Reformistler tek sesli bir kürsü oluşturmak, bunu kamuoyuna abartılı ifadelerle sunmak ve bunun üzerinden sözde mevzi tutmak arzusundaydılar. Gerçek kimliklerinin en dolaysız göstergesi ise, devrimci siyasetler hakkında "bozguncu", "provokatör" vb. gibi ifadelerle kullandıkları düzen diliydi.

Kurultay'ın ön süreci, hem kamuoyundan önemli ölçüde gizlendi, hem de her türlü işçi inisiyatifine kapandı. Onlara göre işçi sınıfının tek gerçek temsilcisi bir kaç sendika şube yöneticisi olduğu için, denetim de onların elinde olmalıydı. Örneğin milyonlarca işçi sendikasız ve sigortasız çalışırken, bu işçilerin sesinin gerek kurultay hazırlık sürecine, gerekse kurultaya yansıması sınıf disiplinine uygun düşmezdi. Onlar için işçi sınıfı disipini demek, kendisine yakın bir kaç şubeye delegelerin ağırlıklı kısmını ayırmak ve bunları kendi çevresine dağıtmak demekti. Bu dağıtımın kendisi dahi, her türlü samimiyetten uzak, eşitlik ve adalet duygusunu ayaklar altına bir dargörüşlülüğün ifadesiydi. Nitekim İstanbul proletaryasının en ileri kesimini temsil eden Tuzla Deri işçileri de bu duruma isyan ettiler. Haber-İş ile Yol-İş'e 100'er delegelik ayrılırken, Tuzla-Deri işçilerine sadece 10 delege yeterli bulunmuştu. Söz hakkı ise yalnızca katılan şubelerden birer kişiye tanınmıştı. Bu kişileri ise tabi ki şube başkanları belirleyeceklerdi.

EKİM'ci komünistler olarak, kurultayın işçi sınıfının mücadelesini örgütlemekte oynayabileceği rolün bu dar ve kısır çerçeveyi kırıp genişletmekten, orayı adım adım gerçek bir mücadele mevzisi haline getirmekten geçtiğini biliyorduk. Tüm küçük hesaplara rağmen, sorumluluklarımızın bilinciyle hareket ettik. Amacımız kurultayı dağıtmak değil, ona hakim kılınmak istenen gerici küçük hesapları, reformist havayı kırıp boşa çıkarmaktı. Bu amaçla bölge örgütlerimiz, işçileri kurultaya sahip çıkmaya çağıran bildiriler çıkardılar. Bu bildirilerin çok sayıda fabrikaya doğrudan dağıtımını örgütledi. İşçileri, tüm sınırlılıklarına rağmen kurultaya sahip çıkmaya, onu düzen karşısında devrim perspektifiyle konumlanan bir platforma dönüştürmeye çağırdık.

Sorun bizim için açık ama hassastı. Kurultayı dağıtacak tutumlara girmemek, ama gerici hesap ve yasaklara da hiçbir biçimde boyun eğmemek gerekiyordu. Çevrilen bütün dolaplara rağmen delege seçilen bir kısım işçi yoldaşımızla beraber diğer işçi yoldaşlarımız ile kurultay sabahı Petrol-İş Genel Merkezi'nin önünde toplandık. Kurultayın düzenleyicileri kapıya barikat kurmuşlardı. Niyetleri delege kartı olmayan kimseyi içeriye almamaktı. Açıktır ki, delege kartları işçi olsun ya da olmasın kendi taraftarlarına dağıtılmıştı. Biz delege kartı elde eden ve davetiye bulan yoldaşlarımızla içeriye yaklaşık 20-30 kişilik bir katılımla girebilirdik. Fakat böyle davranmak gericiliğin kendisine teslim olmak anlamına gelecekti. Tuzla deri işçileri de bizim gibi düşünüyorlar ve bizim gibi davranmayı uygun buluyorlardı. 50-60 kişilik bir işçi grubuyla gelen Tuzla Deri işçileriyle kurultay salonunun kapısında doğal bir biçimde birleştik. Kapıyı tutan sendikacılar sadece delegeler girebilir diye diretiyor, bir yandan da oyalamaya çalışıyorlardı. Bu tutum karşısında kapıda sloganlar patladı. "Kurultay işçilerindir,

kahrolsun sendika bürokratları!" Bir deri işçisi soruyordu; "Sabancı Center'e mi, yoksa işçi kurultayına mı giriyoruz?" Niyetimiz açıktı. Kavgaya izin vermeden barikatı aşıp içeri girmekti. Kapıyı zorlarken sendikacılardan biri *Kızıl Bayrak*'tan muhabir olarak gelen bir yoldaşa sordu; "Sen işçi misin, neden işçilerin arasına saklanıyorsun?" Yoldaş, "İşçi değilim, *Kızıl Bayrak* çalışanıyım" diye yanıtladı. Bir deri işçisi ise tamamladı: "Polisin arkasına saklanacak değil ya, tabi ki işçilerin içinde olacak!" Kavgaya dönüştürülmesine izin vermeden Tuzla Deri işçileriyle beraber kurulan gerici barikatlara yüklendik ve girdik. Böylece reformistlerin ilk hesabı bozulmuş, devrimci dayanışmanın anlamlı bir örneği sergilenmişti.

1000 delegelenin katılacağı açıklanan kurultay için ancak 400-500 kişilik bir salon ayarlanmıştı. Kurultay başladığında salonda yaklaşık 400-500 kişilik bir katılım sözkonusuydu. Tuzla deri işçileriyle birlikte komünist işçileri yaklaşık 150 kişiyle katılımın üçte birini oluşturuyorlardı. Öğleden sonraki oturumda ise bazı katılımcıların ayrılmasıyla bu oran katılımın yarısı düzeyine oturdu.

Kurultay'ın açılış konuşmasını Haber-İş şube başkanı Levent Dokuyucu yaptı. Yasakçı yaklaşımlarını, İSŞP'nin çalışmalarına katılım düzeyi ve aldığı kararları hayata geçirme oranı üzerinden açıklamaya çalışan Dokuyucu ısrarla bürokratik olmadıkları vurgusunu yapıyordu. Tuzla Deri işçileri ile bize yönelik bilinen düzen ağzı bir yana bırakırsak, aslında konuşması "anlamlı"ydı. Liberal-reformist platformu çok iyi ifade ediyordu. İşçi sınıfı sadece SSK'nın özelleştirilmesine ve ekonomik sorunlara karşı mücadeleyle yetinemezdi; politikayla da ilgilenmeli, hedefi ise "demokratik Türkiye" olmalıydı! Divan ise, gazetelerinde yazdıkları gibi orada seçilmedi, önden belirlenmişti.

Açılış konuşmasının ardından yasal partilere söz hakkı verildi. Gözleri düzen yasallığından başka bir şey görmeyenlerden devrimci siyasetlere ve sosyalist dergi sözcülerine söz hakkı vermelerini zaten beklemiyorduk. Onlar için artık devrimci demek "bozguncu" demekti. Fakat doğrusu ilk sözün Doğu Perinçek'e verilmesini biz dahi beklemiyorduk. Ama onların bu anlamlı buluşma ve örtüşmesine de şaşırmadık. Doğu Perinçek'in konuşmaya başlaması ile birlikte salondan yoğun protestolar yükselmeye başladı. Bu haini, önce salondan kulise çıkarak, ardından da sloganlarımızla protesto ettik. Bu esnada bir yoldaşımız kitleye dönük bir konuşma yaptı. Protestomuzun kurultaya katılan işçi temsilcilerine yönelik olmadığını, asıl hedefimizin Doğu Perinçek ile ona söz hakkı veren reformistler olduğunu belirten kısa bir konuşma idi bu. EP'liler bu haine sahip çıkmakla yetinmediler. Bir kısmı fiili bir kavga çıkarmak için özel bir çaba harcarken bir kısmı da ayırmaya çalıştı. Kurultay için ciddi hiçbir hazırlık yapmayan, çok sınırlı bir katılımla gelen Alınterici arkadaşların bu durum karşısındaki tutumu ise tersinden sorumsuzcaydı. Niyetleri dağıtmak olmasa da, filen bir kavganın çıkmasıyla kurultayın dağılacak olmasını önemsemiyorlardı. Biz kavga çıkmasına izin vermedik. Protestolarımız sonucu Doğu Perinçek haini zaten konuşmasını yarım bırakarak kürsüyü terketmek zorunda kalmıştı.

Kurultay düzenleyicilerinin özellikle uzak durmaya çalıştıkları cezaevleri ve açlık grevleri gündemi kurultayda yeniden karşılarına çıktı. Kurultay öncesinde devrimci gruplarla tartışmış, ölüm orucu ve süresiz açlık grevlerinin kurultayın gündemine sokulması, tutsak yakınları ile Özgür Tutsaklarla Dayanışma Komitesi'ne konuşma hakkı verilmesi doğrultusunda kurultayın zorlanması gerektiğini vurgulamıştık. Divana bu yönde basınç uyguladık. Sloganlarımız ve fiili müdahalelerimiz sonucunda bu isteğimizi kabul ettirdik. Bir ananın kısa bir konuşmasından sonra divan diğer iki konuşmacıya söz vermek istemedi. Amaçları konuşmayı boğmak, yasak savmaktı. Salondan bir iki kişi ile divandan terbiyesizce sataşmaları oldu. Ama sloganlarımız anaların yanındaydı ve gerekli yanıtı veriyordu: "Anaların öfkesi katilleri boğacak!", "Zindanlar boşalsın, tutsaklara özgürlük!", "Devrim şehitleri ölümsüzdür!" Kurultay düzenleyicileri salona hakimiyetlerini tümüyle yitirmişlerdi.

Ardından EP, ÖDP, HADEP sözcüleri konuştular. HADEP sözcüsü genel bir konuşma yaptı. ÖDP sözcüsü ise Tuzla Deri işçileri ile beraber komünistlerin salondaki varlıklarını ve tutumlarını 1 Mayıs'ta devrimci hareketlerin tutumuna benzeterek kınadı. Bütün grupçu

küçük hesaplara rağmen yaşam bu ülkenin liberallerini ısrarla yanyana getiriyordu.

Kurultay düzenleyicilerine ve sorumlularına ısrarla, kurultayı dağıtmaya gelmediğimizi, buna izin vermeyeceğimizi, ama delege olan yoldaşlarımızdan en az birine söz hakkı istediğimizi anlattık. Korkuları ve grupçu kaygıları gözlerini karartmıştı, bundan ısrarla kaçındılar. Kurultay'a müdahalemiz belli bir disiplinle ve denge korunarak sürdürüldü. Kurultay süresince deri işçileriyle beraber konuşma aralarında attığımız sloganlarımızla salona devrimci bir havayı hakim kıldık. Fakat toplantının akışını bozmamak, parçalanmış bir kargaşa havası yaratmamak için de özel bir çaba harcadık. Sloganlarımız üçer defa tam bir disiplin içinde haykırıldı. Konuşmalar bölünmedi.

Öğleden sonra Tuzla deri işçileri ile komünistlerin kurultaya fiili katılımını kınayan, onları bozguncu gruplar olarak tanımlayan, hatta salondan atmakla tehdit eden bir kaç mesaj ve imza metni okundu. Fakat delegelerimizin açık imza ile gönderdiği mesajlar ve yine imzaya açtığımız ve çok sayıda işçinin imzaladığı başka bir metin ise ısrarla okunmadı. Hasıraltı edildi. Bu durumu, bütün anti,demokratik uygulamaları sürekli protesto ve teşhir ettik. "İşçilere söz hakkı tanınsın!" sloganımız başta Tuzla deri işçileri olmak üzere salonda yankı yarattı.

Tuzla Deri-İş'ten konuşmacı olan işçi delege, reformistlerin küçük hesaplarını ve yasakçı uygulamalarını sergiledi. Kurultay'da uygulanan delegasyon sistemini teşhir etti. Tuzla Deri-İş'in İSŞP'nin tüm toplantılarına katıldığını, alman tüm kararları uyguladığını vurguladı. İSŞP'nin iş bırakmaya ve sokağa çıkmaya yönelik kararlarına çoğu kez sadece Tuzla Deri işçilerinin uyduğunu hatırlattı. Buna rağmen 3 bin üyesi olan Tuzla Deri-İş'e yalnızca 10 delegelik verildiğini, ama çok daha az sayıda üyesi olan sendikalara 100 delegelik kontenjan ayrılabildiğini ve konuşma hakkı verildiğini söyledi. Bu uygulamaların siyasi çıkar kaygılarından kaynaklandığını, işçi sınıfının en geniş temsiliyetinin değil kurultay düzenleyicilerinin kendi politik temsiliyetlerinin ön planda tutulduğunu vurguladı. Ayrıca salonu devrim şehitleri için saygı duruşuna davet etti. Açılışta bundan ısrarla kaçınanlar şimdi buna mecbur kalmışlardı.

İçlerinde yoldaşlarımızın da bulunduğu bir grup Ten direnişçi işçileri kurultayda "Yaşasın Ten Direnişimiz!" yazılı bir pankart açtılar ve sloganlarını attılar. "Ten işçisi yalnız değildir!", "Yaşasın sınıf dayanışması!" sloganlarıyla Ten işçilerini destekledik.

Şubeler adına konuşan sözcü delegeler genelde mücadele, fakat "demokratik Türkiye" için

Kurultay'a yön veren zihniyet

Kurultayın örgütlenme süreci sınıf tabanından kopuktur. Zevahiri kurtarmak için yapılan bir kaç toplantı dışında fabrika ve işletmelerin en azından öncü işçilerini ve işyeri komitelerini kucaklamayı hedef alan bir çalışma yürütülmemiştir. Gerek örgütlenme sürecindeki, gerekse de kurultaydaki bütün göstergeler, kurultayın, sermayenin saldırıları karşısında sınıfsal bir direnişi amaçlayan bir platformdan çok başka kaygılarla örgütlendiğini ortaya koymaktadır. Her şey bir yana, 3 bin üyeli Tuzla Deri-İş Şubesi'ne 10 delege, 10 bin üyeli Belediye-İş'e 20 delege düşerken, 500 üyesi olan Haber-İş'e 100, 2500 üyeli Yol-İş 1 No'lu Şube'ye 100 ve Emekli-Sen'e 100 delege düşmesi, üç kişilik bir elektrik atölyesinden delege gelebilirken fabrika işçilerinin salona dahi alınmamaya çalışılması, kurultayın düzenlenmesindeki zihniyeti açık bir biçimde ortaya koymaktadır. EP'in etkin olduğu sendikalara daha fazla delegelik ve konuşma hakkı verilmiştir. EP'in yanısıra İP'in de bu dağılımda belli bir ağırlığı vardır.

Tescilli hain D. Perinçek'e söz hakkı verilirken, delege olan işçilerin söz haklarını gaspetmekle kalmayıp onların haklarını dile getirmelerini "provokatif"lik olarak nitelemek, gerici reformist zihniyetin bir başka göstergesidir. Yine zindan direnişlerinin özellikle işçi sınıfının gündemine sokulması gerektiği bir aşamada tutsak ailelerinin konuşmalarına sık sık müdahale edilmesi, ikinci bir tutsak annesinin konuşma isteminin "tamam, bir kişi konuştunuz, yeter" sözleriyle engellenmek istenmesi kurultaya yön veren ruhsuz liberal zihniyetin bir diğer göstergesi olmuştur.

mücadele çağrısıyla konumlarını ifade ettiler. Tez Koop-İş delegesi şubelerinin altının genelde boş olduğunu ifade ederek doğru bir tespit yaptı. Fakat önerisi mücadeleyi içerse de sendikal zeminle sınırlıydı.

Yasakçı bürokratik uygulamayı teşhir eden tutumumuz belli bir dengeyi yakalamıştı. Kurultay'ın bizden kaynaklanacak bir yanlış müdahale ile dağılmaması, bir kavga ortamının yaratılmaması için özel bir çaba harcadık. Belli bir iç disiplinle ve salondaki ileri işçilerin desteği ile politikalarımızdan taviz vermeden bunu başardık. Fakat bizim gösterdiğimiz bu hassasiyet diğer bazı devrimci gruplar tarafından yeterince gözetilmedi. Dahası, bizim etkinliğimizin kurultayda yarattığı hava bir devrimci çevre tarafından hiç de uygun olmayan bir biçimde kullanılmaya çalışıldı. İşçilere söz hakkı verilmesi, serbest kürsü oluşturulması doğrultusundaki müdahalelerimiz, bunun salonda yarattığı duyarlılık *Atılım* okurları tarafından istismar edildi. Tez Koop-İş delegesinin ardından *Atılım* okuru bir bayan kürsüye çıkarak anti-demokratik uygulamaları protesto etmek istedi. EP'li bürokratların müdahalesi üzerine bu olay toplantının sona erdirilmesine yolaçtı. Bu arkadaşlar "kürsü işgal etmek gibi bir niyetimiz yoktu" diyorlar. Sorun bu değil. Kürsüden fiili bir konuşma yapma çabasının yaratacağı sonuçları gözetmek zorundaydılar.

Kürsü sorumlusunun hayvanca bir tutumla bayanı kürsüden itmesi salonu ayağa kaldırdı. Şiddetli bir protesto başladı. Biz hemen olaya müdahale ettik. Atılımcı arkadaşların bu tutumunu zamansız ve yanlış bulmakla birlikte, sendika bürokratlarına karşı onların yanında tavır koyduk ve saldırıyı protesto ettik. Bu kez saldırı bize yöneldi. Düşmandan çok devrimcilere ve komünistlere bilenen bir kısım EP'li, yoldaşlarımıza fiilen saldırdı. Bütün önleme çabamıza rağmen kısa süreli bir kavga yaşandı. Saldırıya büyük bir soğukkanlılıkla cevap verdik, fiziki bir çatışma ortamına girmekten özenle kaçındık. Bir kısım EP'li de bizimle birlikte kavgayı engellemeye çalıştı. Kavganın kendi amaçlarına da pek hizmet etmeyeceğinin bilincinde olmalıydılar. Kavgaya

Gerici barikatlar ve devrimci görev

İSŞP'nin türlü hile ve manevralar eşliğinde reformist gericiler tarafından kullanılıyor olması, bu platformun reformistlere terkedilmesini gerektirmez. Liberal reformistlerin arzuladığı tam da budur. Sözkonusu olan bir işçi platformu ya da örgütüyse, hangi politikaya hizmet edeceği, farklı politik kuvvetlerin ortaya koyacağı güce bağlıdır. Bu tıpkı işçi sendikalarının bürokrat hainlerin denetiminde olmasına benzer.

Başına gericilerin çöreklendiği işçi sendikaları ya da platformları içinde mücadele edilmesinin anlamsız olduğunu söylemek, bu platformları reddetme çağrısı yapmak, gerçekte kolay yolu seçmek, sorumluluktan kaçmak anlamına gelecektir.

Komünistler sendika bürokrasisine, reformist cendereye ve emeğin sahte dostlarına karşı mücadeleyi, işçi yığınları adına, bu yığınları devrimci platformlara kazanmak için yaparlar. Sınıf devrimcileri, işçi sınıfını kendi yanına çekebilmek için, hain bürokrat ve reformist liderlerle her türlü işçi platformu içinde savaşmak zorundadırlar.

İSŞP'nin toplantı, faaliyet ve gösterilerine ilgisiz kalınmamalı, tersine etkin bir biçimde ve her durumda katılınmalıdır. Bu işçi sınıfına karşı bir devrimci görev olduğu kadar gericiliğin demagojik propagandasını boşa çıkarmanın da en etkili yoludur.

Sınıf devrimcileri İSŞP toplantılarına muhalif bir ruh haliyle değil aktif katılımcılar olarak, politik önerileri ve olgun devrimci tutumlarıyla katılacaklardır. Reformist gericilik bizim devrimci müdahalemizi engellemeye çalışacaktır.. Bu engeli aşmanın biricik yolu sınıf tabanıyla birleşmek, işçilerin politik duyarlılıkları ve karşı tutumlarıyla gerici reformist barikatı etkisiz hale getirmektir.

Sınıf devrimcileri işçi platformlarında provokatif kışkırtmalara karşı uyanık olacaklar, kısır çekişmelerden sakınacaklardır. Bu açıdan son kurultaydaki tutumumuz örnek ve öğreticidir.

girecek bazı taraftarlarına kişisel sözlü uyarılarımız, "kavga yok" sözlerimiz etkili oldu. EP'li saldırgan grup divanın çağrısı üzerine kürsü önünde toplandı. Divan başkanı toplantının bittiğini ilan etti.

Biz kavgayı yatıştırdıktan sonra yerlerimize geçtik. Bir yoldaşımız kitleye dönük anlamlı ve kısa bir konuşma yaptı. Reformist bürokratların bu kurultayı işçileri temsil eden bir platform olarak örgütlenmesini engellemek için başvurduğu yöntemleri, ön çalışmalardan bu yana sürdürdükleri yasakçı tavırlarını, grup çıkarları için başvurdukları ayak oyunlarını teşhir etti. Doğu Perinçek gibi sınıf hainlerine söz hakkı verirken işçi sınıfının gerçek temsilcilerine kapıda barikat kuranların, devrimcilere saldırıp küfredenlerin, gerçek kimliklerini ortaya koyduğunu söyledi. EP taraftarlarının bize karşı attıkları "Yaşasın iş-ekmek-özgürlük mücadelemiz!" sloganını müdahale etmeden dinledik. Ardından "Yaşasın devrim, yaşasın sosyalizm!", "Yaşasın devrimci dayanışma!", "Devrimci hareket engellenemez!" sloganlarını gür bir biçimde haykırarak salonu terkettik.

Kurultay girişinde ve salonda SSK ile ilgili bir broşür ile *Kızıl Bayrak* özel sayısı dağıtımı, *Kızıl Bayrak* satışı yaygın bir şekilde gerçekleştirildi. (Reformist bayların gazetelerinde yazdıkları gibi bunun zorla yapılmadığını belirtmek bile gerekmiyor. Bu yalnızca yalandan medet umanların yaşadığı düşkünleşmenin boyutlarını anlatıyor.) Yanısıra SİP stand açarak yayınlarını sattı. Salonda *Yurtsever Emekçiler* imzalı bir bildiri dağıtıldı.

Salona girişten toplantı sonrasına kadar komünist işçiler Tuzla Deri işçileriyle devrimci dayanışmanın anlamlı bir örneğini sergilediler. Salona hakim kılınan devrimci havada, gerçekleşen devrimci-reformist kutuplaşmasında belirleyici olan, bu devrimci güç birliği oldu. Yazık ki devrimci hareket kurultaya ilgisiz kalmıştır. *Alınteri*'nden arkadaşlar çok sınırlı bir katılımla oradaydılar ve yer yer yıkıcı ve dağıtıcı bir konuma düşmemek için gösterilmesi gereken taktik esneklikten uzak düştüler. *Atılım*'dan arkadaşların da durumu ve tutumu farklı değildi. Güçlü bir katılımla ve net bir tutumla yanımızda olsalardı, bundan yalnızca devrim cephesi kazançlı çıkacaktı.

Kurultayı kazanan özünde devrimci blok olmuştur. Şimdi görev, sınırlılıklar da taşısa, kurultayın örgütleyeceği her türlü eyleme "Sınıfa karşı sınıf, düzene karşı devrim, kapitalizme karşı sosyalizm!" perspektifiyle katılmak, devrimci müdahalelerimizle mücadeleyi ileriye taşımaktır

Sınıf hareketinin engelleri

"Komünistler değişik vesilelerle, sınıf hareketinin politik ve örgütsel gelişmesini sağlamanın, ona bağımsız bir politik sınıf kimliği kazandırmanın önündeki engeller üzerinde durdular. Burada gericilik cephesinden dosdoğru gelen engelleri bir yana koyuyoruz. Fakat soruna bizzat işçi sınıfı hareketi içinden gelen engeller olarak bakıldığında, bunlardan üçü üzerinde özellikle durulmuştu.

"İlki sınıf içerisinde geleneksel olarak büyük bir kuvvet olan reformist ideolojik etkidir."

"Sınıf hareketini dizginleyen ikinci büyük engel ise sendika bürokrasisidir."

"Ve şimdi geliyoruz bugün artık güncelleştiğine dair işaretler vermeye başlayan üçüncü önemli engele. Bu küçük-burjuva demokratizmidir."

"Dikkate değer ve ortaya çıkış biçimi bizim için hiç de şaşırtıcı olmayan nispeten yeni bir olgu ve sorunla karşı karşıyayız. Küçük-burjuva demokrasisi, sınıf hareketini geriye çekme ve düzen kanallarında boğulmaya mahkum perspektiflerle sınırlama şeklindeki olumsuz rolünün ilk örneklerini nihayet sergilemeye başlamıştır artık. Bunun tam da reformist partilerin sınıf hareketi nezdinde hayli yıprandığı ve sendika bürokrasisinin iyice teşhir olduğu bir gelişme aşamasına denk gelmesi ise, gelişme sürecinin doğasına uygundur."

"İşçi hareketinin önündeki ilk iki engeli yıkmanın yolunun devrimci kitle pratiğinden geçtiğini söylemiştik. Bu üçüncü engeli aşmanın yolu ise yeni duruma uygun sıkı bir ideolojik-politik mücadeleden geçmektedir."

H. Fırat, ***Liberal Demokratizmin Politik Platformu***, Genişletilmiş 2. Baskı, Eksen Yayıncılık, s.13-17

Okurlardan / Yoldaşlardan...

Direneceğiz ve kazanacağız!

Komünistlerle tanışmamla birlikte kendimi mücadelenin içinde buldum. Toplumdaki yozlaşma, arkadaşlık/dostluk vb. ilişkilerin birer çıkar ilişkileri halini alması beni mücadeleye iten etkenler oldu. Komünistler arasında varolan yoldaşlık bağları beni etkilemişti.

Fakat siyasal sınıf bilincim çok zayıftı ve devrimin neden gerekli olduğunu yeterince kavramamıştım. Bu zayıflığım mücadeleden uzaklaşmama yolaçtı. Evlenmemle birlikte hayatım değişti. Bu düzende "kendimi varetme", bir yerlere gelme isteğim yoğunlaştı. Bir ev, çocuk, araba, rahat bir yaşam... Ancak bir süre sonra düşüncelerim değişmeye başladı. Bu sömürü düzeni varlığını sürdürdükçe tek başına kurtuluşun çözüm olmayacağını kavramaya başladım. İşçi sınıfı ve emekçiler kurtulmadan gerçek anlamda kurtuluşun mümkün olmayacağını anladım. Arayış içerisinde olmam yüzümü yeniden mücadeleye çevirmemi sağladı. Fakat bu ilk başta olduğu kadar kolay olmadı. Evli olmanın getirdiği düzeniçi sorumluluklarım vardı. Toplumun ve egemen kültürün değerlerini kırmam gerekiyordu. Yani bir iç hesaplaşma zorunluydu. Öncelikle, düzenle devrim çatışmasının bir parçası olan, çürüdüğü halde varlığını sürdürmeye devam eden evlilik kurumuyla hesaplaşmam gerekiyordu. Devrimci bir kimlik kazanabilmek için bu önemli adımı atmak zorundaydım. Eski düşünce ve alışkanlıklarımın gücüne rağmen epeyce adımı atmayı başarabildim. Daha önceki süreçte yaşadıklarımın aleyhime geliştiğini gördüm. Düzeniçi sorumluluk duygusuyla mahkum edilmeye çalıştım. Erkek işine gidip gelmeli, ailesiyle ilgilenmeli, toplumda olup bitenlere gözünü kapatmalıdır! Haksızlıklara boyun eğmek için nasihat da veriliyordu: "Bu dünyayı sen mi kurtaracaksın?"

İliklerine kadar çürümüş olan bu düzene karşı mücadele etmek zorundayız. Ne için mücadele ettiğimizi anlamak istemeyen, önüne bir engel olarak çıkmaya çalışanları aşmasını başarabilmeliyiz. Devrimcilerin, yurtseverlerin köşebaşlarında vurulduğu, işkence edildiği, gözaltında kaybedildiği bir ülkede susmak onursuzluktur. İnsanlıktan çıkmaktır. İşçi ve emekçilerin iliklerine kadar sömürüldüğü, halkların birbirine düşman edildiği bir ülkede rahat nefes almak mümkün değildir. Mücadelemizin önüne çıkanlara, bugün ülkemizde yaşananlara sessiz kalmanın insanlık onuruna yakışmayacağını, bu sömürücü ve sömürgeci düzende onurlu bir varoluşun mücadeleden geçtiğini sürekli olarak anlatmalıyız. Onların bencil ve bireyci olan sevgi ve sorumluluk anlayışını mahkum etmeliyiz. Bu toplumda yaşanan acılara sessiz kalanlar insanlıklarından çıkacaklardır. Direnmekten ve kazanmaktan başka bir yolumuz yoktur.

Komünist bir metal işçisi/İstanbul

Fabrikada çalışmak...

Üniversite ve liselerde eylemlerle dolu yoğun bir dönemi geride bıraktık. Öğrencilerin tatil sürecinde genellikle memleketlerine gitmeleri, verimli bir gençlik çalışması yürütmemizi engelledi. Bu tatil sürecini en verimli bir biçimde değerlendirmek düşüncemi sorumlu yoldaşa açtım. İşçi sınıfını ideolojik olarak kavramanın ötesine geçip gerçek bir işçi olmak ve işçi sınıfı içinde partileşme sürecinde bir tuğla oluşturmak amacıyla fabrikada çalışma talebinde bulundum. Bir süre sonra bir metal fabrikasında çalışmaya başladım.

Yaklaşık iki haftadır bu fabrikada çalışmaktayım. Bu kadar süre geçmiş olmasına rağmen halen çalışma koşullarına alışabilmiş değilim. Güneşin altında, 40 dereceye varan sıcaklıkta, demir yığınlarını 13 saat boyunca taşımak ve bunun karşılığını alamamak! İşte işçi sınıfı!

İşçi sınıfı üzerine çok şey okudum, yazdım. Ama ilk kez onları gerçek manada tanıyabildim ve anlayabildim. İşçi sınıfı ne kantin masalarında ne de kahve köşelerinde konuşulanlara benziyordu. Sömürünün ne olduğunu ve burjuvazinin işçiler üzerindeki baskısını ilk defa bu kadar

yoğun bir biçimde iliklerimde hissettim. Sınıf kinim bu tecrübemle daha da arttı.

Fabrikada çalışmak, işçilerle diyalog kurabilmek bakımından en elverişli ortamlardan birinde olmak anlamına geliyor. Aynı sömürüye maruz kalmak, patronlardan aynı küfürü yemek, aynı maaşı almak bizi birbirimize yakınlaştırdı. Fırsat bulduğum en uygun ortamda EKİM'i tanıttım onlara. Parti için bir tuğla daha koyulmuş oldu.

Böyle bir pratik kısa sürede olgunlaşma sağlamaktadır. Örgütün kadrolaştırma politikasında bunu dikkate alması gerekir. Sınıf devrimciliğini hedefleyenlerin öncelikli sorunu olmalıdır fabrikalarda çalışmak.

Onur/İstanbul

Okurlardan / yoldaşlardan...

Ben ***Ekim*** ile yeni tanışmış bir gencim. Şu ana kadar iki sayısını okudum. ***Ekim***'in *Okurlardan/Yoldaşlardan* bölümünde yayınlanan mektuplara ilişkin görüşlerimi yazmak istiyorum.

Mektup aracılığıyla eleştiride bulunmak, faaliyetlerimizi ve deneyimlerimizi anlatmak elbetteki yerine getirilmesi gereken bir görev ve sorumluluktur. Ancak işlevli olabilmesi için bazı noktalara dikkat etmek gerekir. 142. sayıda yayınlanan *"Afiş Çalışmasından Görüntüler"* başlıklı mektup üzerinden örnek vermek istiyorum.

Afiş çalışması devrimci faaliyetin bir parçasıdır. Ancak devrimciler faaliyetlerini aktarırlarken, "afiş yaparken, üç gencin afişlerimizi okuduğunu gördük" vb. biçimindeki ayrıntılara boğulmamalıdırlar. Esas olarak, faaliyetin içeriği ve neye yönelik olduğu; karşılaşılan zorluklar, anlaşılmayan ve açıklık getirilmesi gereken sorunlar; çıkarılan sonuçlar ve yapılması gerekenler; faaliyetin olumlu dersleri vb. üzerinde durulmalıdır. Yani diğer yoldaşlara da yardımcı olabilecek, yol gösterebilecek çalışma yöntemleri vb. işlenebilmelidir.

Yine 142. sayıda yayınlanan ve *"Bir Fabrika Çalışması Deneyimi"* başlığı taşıyan mektup, bu açıdan örnek bir mektuptur. Yoldaşlar bu iki mektubu kıyasladıklarında ne demek istediğimi çok daha rahat anlayacaklardır.

Hewal/Nürnberg

Faşizme geçit vermemeliyiz!

Öğrenim yılı sonunda liselerde faşist saldırılar yoğunlaşmaya başladı. Suadiye'den sonra Halit Armay Lisesi'nde de bir arkadaşımız okuldan kaçırılarak Ülkü Ocağında iki saat işkenceye maruz kaldı. Bunu yapanlar, olay sonrasında ellerini kollarını sallayarak içimizde dolaşabildikleri gibi saldırılarını daha da azgınlaştırdılar. Başta müdür olmak üzere bazı müdür yardımcıları da ülkücü oldukları için okulda alabildiğine pervasız davranıyorlar. Ayrıca polislerle de işbirliği içindeler. Bu çeteler yalnızca öğrencileri değil hocaları bile tehdit edebiliyorlar. Hocalar ise korktuklarından dolayı tepki gösteremiyorlar.

Arkadaşımızı kaçırıp işkence yapan faşist Mustafa Fazıloğlu aynı gün İstatistik dersine girmemişti. Devamsızlık süresi 3-4 saati aştığı halde bizzat idare tarafından geç kağıdı verilebildi. Yani müdür ve müdür yardımcılarının olaylarla doğrudan ilişkisi, açık bir işbirliği sözkonusu.

Okulumuzda devrimci öğrenciler henüz sayıca oldukça azlar. Buna rağmen politik olmayan öğrenciler de bu faşist çetelere oldukça olumsuz bakıyorlar. Ancak korktukları için tepkilerini yansıtamıyorlar. Bu ülkücü cinayet çetelerine karşı duyulan tepkileri geliştirmek, anti-faşist bir örgütlenme yaratabilmek gerekiyor. Potansiyel var, fakat bunu gerçekleştirecek öncülük temel bir sorun. Eğer örgütlenmeyi başaramazsak, faşist baskı ve saldırılar daha da yoğunlaşacaktır. Sessiz kalmamız onlara güç verecektir. Okullar arası ilişki kurmalı, dayanışmayı güçlendirmeli, faşizme geçit vermemeliyiz.

Liseli bir Ekim okuru/ İstanbul

Faşist devleti dize getirdik!

Direndik ve kazandık!